Florian Onitza

Mărturisire

Mesaje de la cei de dincolo...

Am fost ocrotit de Zei,
Ca să fac ce doresc ei.

1988
Los Angeles, California

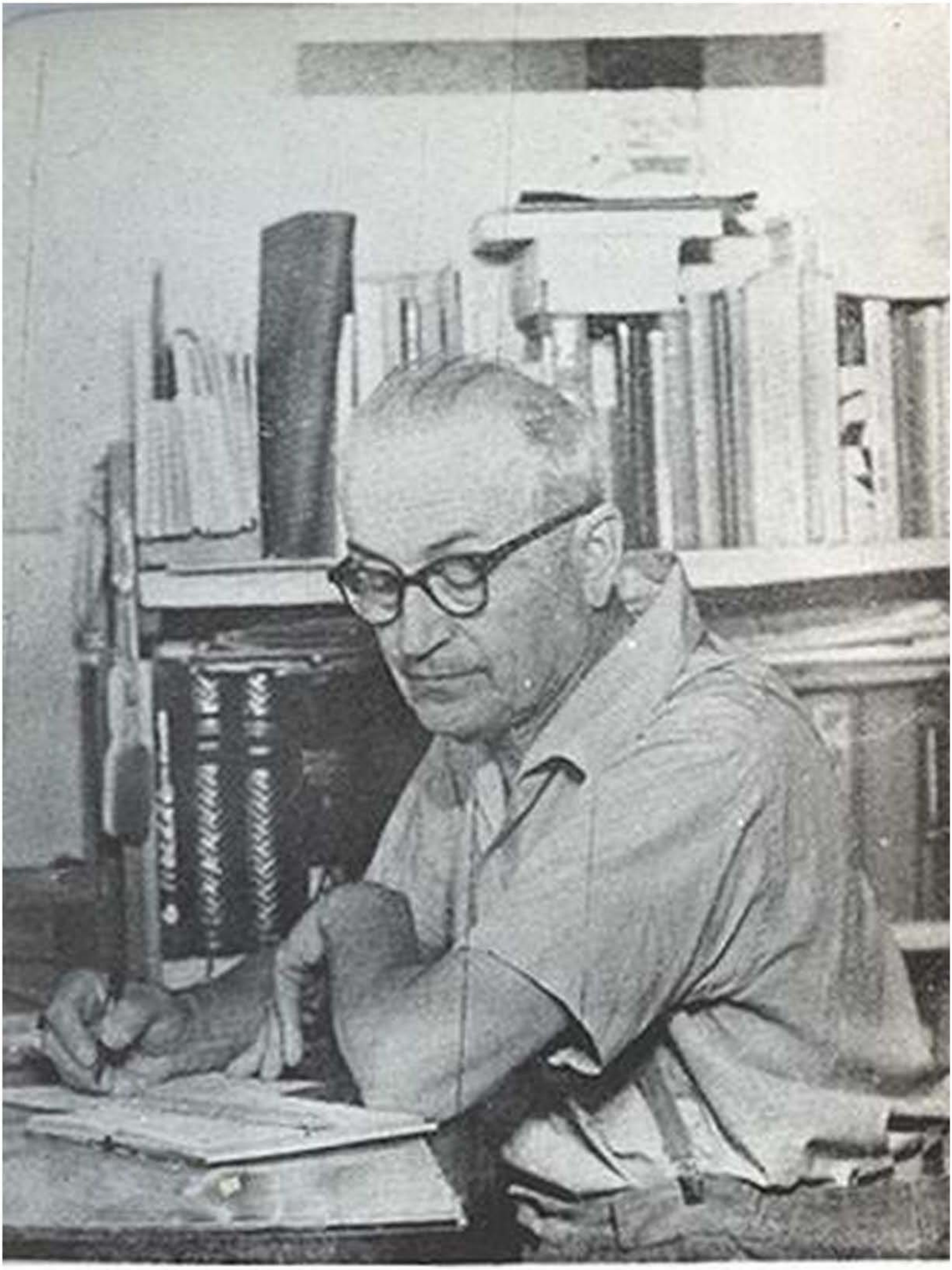

Fernando Tatis

Florian Onitza

Mărturisire

Mesaje de la cei de dincolo...

1990

COLECȚIA AUTORULUI :

1. Despre căsătorii în general și despre posibilitatea de a înlătura divorțul — 1937.
2. Mijloace pentru identificarea caracterelor și prevederea destinelor — 1941.
3. Vitamine pentru suflet — 1980.
4. Politica promovării valorilor umane — 1985.
5. Astre și dezastre — 1988.

În pregătire :

Politica promovării valorilor umane ed. a II-a revăzută și adăugită cu maxime din filozofiile și religiile popoarelor.

FLORIAN ONITZA

Copyright

ÎNTÎMPLĂRI NEOBIŞNUITE SAU ALTCEVA ?

În primăvara anului 1918, în comuna în care m-am născut, adică în Nadab, judeţul Arad, armatele bolşevice ale lui Bela Kuhn, au încercat să opună oarecare rezistenţă armatelor româneşti, care înaintau spre Budapesta. Ungurii au tras vreo 40 de obuze, după care au început să se retragă.

Ca toţi copiii, curios să văd tunurile bolşevicilor-unguri, eu cu alţi trei copii ai unui cismar, m-am dus pînă la colţul străzii prin care bolşevicii-unguri au ieşit din comună. În clipa în care am ajuns la colţul străzii, bolşevicii au început să tragă cu armele şi mitralierele spre noi şi spre casele oamenilor. Speriaţi de şuerăturile gloanţelor, am intrat repede în curtea cismarului, fiind cea mai apropiată. Cismarul, adică tatăl copiilor, i-a lăsat pe copiii lui să intre în casă, iar pe mine m-a apucat de mîna stîngă şi m-a împins în curte, sub ploaia de gloanţe deşi pînă în clipa aceea, era tot atît de drăguţ faţă de mine ca şi faţă de copiii lui. Am sărit atunci gardul de la grădină şi m-am ascuns în nişte urzici, de unde am văzut, printre scîndurile gardului, patru bolşevici, care au forţat uşa de la stradă şi pe cea de la intrare în casă, apoi au intrat peste cei adăpostiţi şi i-au împuşcat pe toţi. De atunci şi pînă cînd am ajuns bătrîn, m-am întrebat cine l-a îndemnat pe cismar să mă lase în curte sub şuerăturile gloanţelor şi astfel să fiu salvat de la moarte ? Care a fost scopul salvării mele ?

Altă întîmplare.

În anul 1946, răspunzînd la propunerea unui bun prieten al meu, am acceptat să iau parte la organizarea

unui nou partid politic în România. pe care am considerat-o atunci eliberată, după al doilea război mondial.

Ne-am întrunit de mai multe ori în casa unui general, unde am citit de două ori lucrarea mea intitulată „Evoluția spirituală și politica vremii" cu care ocazie am preconizat două lozinci : „Trăiască toate partidele politice" și „Trăiască Guvernul și Opoziția !" considerînd că un guvern fără opoziție, este ca o mașină fără frîne și că în toate partidele se găsesc oameni făcuți după același chip și asemănare.

După vreo trei luni de la înființare, partidul a fost dizolvat prin decret regal. Securitatea a ridicat și confiscat 750 de exemplare din lucrarea mea și ne-a pus în vedere să nu ne mai întrunim. M-am supus dispozițiilor primite, astfel că eu nu m-am mai dus la nici o întrunire. Prietenii mei însă au continuat să se mai întrunească, practicînd și spiritismul.

După vreo 20 de ani, poate chiar mai mult, a venit la mine acasă unul din prieteni și mi-a spus ceeace eu nu aflasem pînă atunci. „Am venit să-ți spun că eu plec în America și am ținut să-ți fac o mărturisire. Nu am venit pînă acum, ca să nu-ți fac vreo neplăcere. Să știi că noi, după desființarea partidului, ne-am mai întrunit și am făcut și spiritism, iar la ultima ședință, printre altele, am primit și această comunicare : veți fi arestați toți, Florian Onitza. nu !"

Ca și în cazul relatat mai înainte, m-am întrebat : De ce am fost ocrotit ?

Iată acum ce mi s-a comunicat mie de către cei „de dincolo" la data de 19 februarie 1971 :

În jurul orei 7 seara, a sunat telefonul. O doamnă mi-a făcut invitația să merg neapărat în Bulev. 1 Mai, unde sunt așteptat de mai multe persoane. I-am spus că este tîrziu și că ar fi bine să amînăm pentru o altă zi. La insistențele acelei doamne, am plecat.

După ce am intrat în casă, mi s-a spus că musafira lor, este în trecere prin București și că este un medium bun, dar nu poate să cadă în transă decît dacă sunt eu acolo. Am luat loc la o masă, avînd în față vreo 20 de lumînări aprinse, apoi s-a făcut o rugăciune și deodată

doamna cu însușiri mediumnice a adormit și a spus „Aveți în mijlocul vostru o puternică lumină. Sufletul lui este curat și alb ca zăpada". După ce a respirat adînc, a continuat, adresîndu-mi-se personal : „Ești un iluminat și vei fi din ce în ce mai luminat. Ești bine văzut și ajutat de noi pe pămînt, unde vei studia pînă vei fi chemat la noi. Vei face mereu rotogoale. Biblia este pentru tine toată averea și tot ce-i pe pămînt. În prima viață ai fost Apostolul Domnului, iar acum, în a 6-a reîncarnare, ai fost trimis pentru învățătură. Nu poți învăța în gura mare ci în suflet și în gînd. Mai ai o singură viață pe pămînt, care va fi mult după anul 2000. Acum în a 6-a viață vei fi foarte înălțat și bine văzut. Afară că citești cuvinte scumpe, ai un dar, că poți descrie după ore, zile, luni și ani, ceeace alții nu pot. Ceeace dorești și ai în suflet, se va realiza, dar nu pînă la sfîrșit !".

În sinea mea, atunci am fost foarte neîncrezător în tot ce am auzit. Iată în continuare, ce mi s-a comunicat : „După ce te vei duce acasă și vei citi cuvintele noastre, credința ta nu va fi mare. Vei crede și nu. Abia după un timp îți vei da seama că există și dincolo o putere nevăzută. Mult, mult, de acum înainte vei fi căutat, însă în tăcere ! Nu te populariza. Noi te vom ajuta. De acum poți sta de vorbă cu noi și te vom ajuta. Clipa pe care o dorești încă nu a venit, dar va veni. Vei fi căutat, dar nu te populariza. Nu este clipa."

În continuare, Duhul care s-a manifestat prin femeia adormită, a mai spus : „În anul 1971, voi materializa pentru tine un gînd și cu acesta oriunde vei merge, vei fi bine primit ; nu va fi ușă să nu ți-se deschidă și nu va fi om să spună „nu" în fața ta. Peste tot „da". Te vei ocupa cu cartea iar noi te vom ajuta. Cartea este pentru tine hrana. Viața ta va fi frumasă. Ai învățat altceva, ai trecut apoi la altceva iar la sfîrșit vei face iar altceva. Vei fi în slavă. Acasă vei citi aceste rînduri și ți-se va părea că ne cunoaștem prea puțin, deși ai citit multe despre noi."

Doamna gazdă m-a rugat să chem să-mi vorbească o rudă apropiată sau pe un prieten decedat, însă nici n-am început să spun un cuvînt și Duhul care mi-a vorbit, a

spus : „Un om are nevoie de multă lumină și așa repede nu poate veni."

După aceasta, doamna s-a trezit din somnul ei, fără să știe ce mi-a vorbit.

Sunt dator să vă lămuresc însă unele lucruri și anume :

— rotogoalele de care se vorbește în comunicare, sunt astrogramaele pe care eu le întocmesc pentru fiecare persoană studiată. În astrologie, cerul de naștere se reproduce pe un desen, pe care se așează fiecare planetă, în momentul nașterii unui om.

— este adevărat că la început n-am avut destulă încredere în comunicările spiritiste, astfel că ciorna scrisă la repezeală în timpul ședinței, am aruncat-o într-un sertar. Abia după cîteva luni, am primit inspirația s-o caut și s-o scriu pe curat.

— avertismentul să nu mă popularizez, a fost bine venit, pentru că după 7—8 luni de la data cînd mi s-a făcut comunicarea, s-a produs în România așa-zisa „revoluție culturală" iar primul care puteam fi anchetat și probabil arestat, aș fi fost eu. În tăcere, am fost însă vizitat de aproape trei mii de oameni pînă la plecarea din țară, în 1976. Deci s-a realizat precizarea că voi fi căutat !

— gîndul materializat constă într-o potcoavă cu zodii, trimisă mie la București, din Ierusalim, în anul 1971. Este adevărat că tot ce am dorit să fac, am făcut fără nici un obstacol :

— chiar mai înainte de 1971, adică la data de 19 sept. 1970, am ținut o conferință la București, intitulată „Ce știm despre om ?" Conferința am ținut-o la Casa de cultură a Uniunii Sindicatelor Sanitare. cu ocazia deschiderii cursurilor de cultură psihosomatică „Yoga" inițiatorul fiind Drul Riga. Nu s-a opus nimeni.

— În 1973, am pregătit o lucrare pentru Congresul Mondial de Orientare Școlară și Profesională, care s-a ținut la Universitatea Laval din Quebec-Canada. Am primit pașaport imediat, deși nu m-a trimis nici un minister, nici o organizație sau Academia, pentru că eram pensionar și nu am fost nici membru de partid.

— în 1975, am fost invitat la Conferința mondială a Populației din Washington D.C. iar apoi, în 1976 am fost din nou la Conferința mondială a Populației, deschizîndu-mi-se ușile, fără nici o dificultate.

După congresele din 1973 și 1975, m-am înapoiat în țară, iar a treia oră, venind văduv, am rămas prin căsătorie, în U.S.A.

În legătură cu plecările mele peste ocean, găsesc de bine să amintesc și de o discuție avută în casă la mine în București, cu un securist, trimis desigur să mă spioneze, să vadă cine vine la mine, ce cărți am în bibliotecă, etc, etc.

Vorbindu-i despre studiile și cercetările mele în legătură cu identificarea caracterelor și prevederea destinului, i-am cîștigat încrederea și probabil simpatia, astfel că într-o zi, între patru ochi, mi-a spus cu sinceritate și zîmbind : „Ai fost în 1973 în Canada și ai venit înapoi ; în 1975 ai fost la Washington și iar ai venit înapoi. Acum te duci a treia oară la Washington, după ce ai devenit și membru al Asociației Mondiale a Populației. Să știi că dacă și acum te întorci la București, te bat..." Desigur știa el ce știa, iar Duhul protector i-a șoptit lui ce să-mi spună, adeverindu-se profeția în legătură cu „deschiderea ușilor".

Încă o lămurire, privind modul de „vorbire" cu cei de dincolo.

De foarte multe ori, în timpul somnului, aud telefonul că sună. Și sună pînă mă trezesc din somn. În realitate nu sună nici un telefon. Însă după fiecare trezire de acest fel, mă așez la masă și încep să scriu. Am scris astfel zeci de articole, publicate sau încă nepublicate ; am publicat aici cărticica „Vitamine pentru suflet" iar în 1985 mi-a apărut și cartea „Politica promovării valorilor umane". După toate aceste, mi-am zis că „sunt ocrotit de Zei, ca să fac tot ce vor ei !"

Zeii nu vorbesc cu voce tare. Duhurile curate care vor să ne ocrotească, ne inspiră în acțiuni, ne îndeamnă și ne dau puterea să înfruntăm obstacolele, pentru a duce la bun sfîrșit binele ce trebuie săvîrșit. Iar pe drumul pe care nu trebuie să ne ducem, ne pun bariere ce nu

pot fi trecute. O astfel de barieră mi-a fost pusă pe drumul pe care începusem să înaintez spre inginerie. După aproape doi ani de școală, a trebuit să plec de la un liceu industrial, din cauză de boală.

După un an de pregătire la Uzina electrică din Timișoara, m-am îmbolnăvit din nou și a trebuit să părăsesc laboratorul de verificat contorii electrici și să nu mă mai pot duce la specializare în Germania.

De nevoie, am intrat în 1929 în P.T.T.R., iar după 29 de ani — cînd planeta Saturn a revenit pe locul unde se găsea la intrarea în P.T.T.R. — mi s-a desfăcut contractul de muncă.

În Direcția Regională P.T.T.R. Timișoara, unde am funcționat ca șef al Biroului personalului urban, s-au întîmplat unele lucruri, așa cum sunt relatate în articolul apărut într-un ziar românesc.

Barierele care m-au oprit să înaintez pe un drum ales de mine și m-au silit să fac virajele necesare ca să merg pe alt drum, pe care îl știu cei „de dincolo" au fost multe în viața mea. Devenim conștienți de rolurile noastre aici pe pămînt și luăm cunoștință de destinul nostru zi cu zi, așa cum luăm cunoștință de conținutul unei cărți, citind filă cu filă. Așa de exemplu, la data de 7 februarie 1944, am fost invitat de către arhitectul Cristofi Cerchez, la o ședință de spiritism, în care am primit acest mesaj :

„Iar tu cercetătorule, desprinzi din dungi, din încrețituri, taina unor vibrații, emise de însăși partea emoțională care este încadrată în trupul de lut, încît vei putea urmări vibrațiile aurei, ca s-o caracterizezi, ca să-i definești nuanțele culorilor din care este făurită. Fii atent, căci nu tu pămînteanul descifrezi, ci Cel de sus care te conduce și îți picură încet vibrația ce o reprezintă amprenta. Aruncă judecățile tale și lasă drum firului natural ce vine de la Conducătorul tău și vei înțelege mai mult decît din socoteli, premize, judecăți, silogisme. Domnul să te binecuvînteze, să-ți răscolești intimul, să prinzi Adevărul ce se degajă în drumul tău prin cei de lîngă tine".

ISPITA DIAVOLULUI ŞI TRIMISUL LUI DUMNEZEU

În toamna anului 1944, primisem de la Direcţia Generală PTTR ordinul de numire ca diriginte la oficiul PTTR Salonta, jud. Bihor. Am plecat din Timişoara cu un tren în care eram vreo 20 de salariaţi. În alt vagon se găsea şi fostul lider al partidului comunist Gh. Gheorghiu-Dej, care l-a trimis pe un adept al lui, în vagonul nostru. pentru a-i recruta nişte „băieţi deştepţi". Cu această vorbă mieroasă, trimisul lui Gheorghiu-Dej, veni la mine şi îmi făcu invitaţia să mă duc cu el să mă prezinte liderului comunist.

Ca din senin, apăru în spatele lui, Şeful Controlei Mandatelor interne, D-nul Vasile Gorgan, care mi-a făcut semne disperate să nu mă duc. Acesta, a fost desigur trimisul lui Dumnezeu, care — după plecarea ispititorului — veni lîngă mine şi îmi spuse : „să nu intri cumva în şleahta comunistă, că te nenorocești". L-am ascultat şi am rămas pe locul meu, pentru ca mai tîrziu să fiu serios convins că trimisul lui Gheorghiu-Dej, a fost de fapt un trimis al diavolului.

Ştiu sigur că dacă aş fi cedat ispitei, aveam încă mai devreme ca el, soarta lui Lucreţiu Pătrăşcanu, pentru că firea şi caracterul meu s-a împotrivit totdeauna doctrinei ateiste. despre care chiar Marx i-a spus odată lui Engels : „Tot ce ştiu, este că eu nu sunt un marxist" (din cartea contelui Hans Huyn). Iar despre adepţii doctrinei minciunii şi înşelăciunii, Engels i-a spus lui Marx că

sunt „o bandă de măgari, care se încred în noi, pentru că ne socotesc de-ai lor".

De cine au fost ispitiți oare Marx și Engels ? Nu au fost ispitiți tot de diavol ?

După cele întîmplate în 1944 și după alte întîmplări de acest fel, am recitit Sfînta Scriptură, căutînd să înțeleg cum am putea să ne punem la adăpost de uneltirile celui viclean ? Și iată că la data de 29 iunie 1984, mi-a fost dat să scriu un articol, încă nepublicat. intitulat „Pentru stabilirea legăturii directe cu Iisus-Mijlocitorul" în care am explicat textul din scrisoarea I către Timotei, a apostolului Pavel (cap. 2 vers 5) în care se spune că „singurul Mijlocitor între om și Dumnezeu, este Iisus Hristos".

Legătura directă cu Iisus poate fi realizată pe calea rezonanțelor de gîndire și de simțire, ca și în radio și televiziune, unde acordurile aparatelor de emisie și recepție, fac posibilă audiția la mii și zeci de mii de kilometri.

Articolul cu un astfel de conținut, l-am trimis și Părintelui Gh. Calciu-Dumitreasa, pentru că îl socot cel mai competent să-mi aprecieze lectura respectivă. În scrisoarea primită de la Părintele Calciu-Dumitreasa, este și această apreciere : „Interesant eseul despre Iisus-Mijlocitorul, în care expuneți argumentele foarte convingătoare. fiind că știți să faceți legătura între tehnica contemporană, la îndemîna oricui, și cele duhovnicești".

În Evanghelia de la Matei, se spune că „tot ce veți cere, prin rugăciune, veți primi (Matei 21—22) iar în Evanghelia de la Luca, la cap. 11, vers 24, este această precizare : „orice lucru veți cere, cînd vă rugați, **să credeți,** că l-ați și primit, și-l veți avea".

Cel ce crede, este de fapt în rezonanță perfectă cu lucrul sau cu starea de lucruri la care rîvnește să ajungă. Prin fenomenul de rezonanță, vibrațiile din afară intră în noi, iar apoi se manifestă, poate chiar amplificate, prin noi, ca și vocea care se face auzită prin aparatul de radio-recepție, acordat pe lungimea de undă a postului emițător.

Rezonanțele însă trebuie să fie menținute cu stăruință, căci orice deviere de la gradul optim, întrerupe legătura, iar vocea sau cîntecul care ne-a înviorat, dispare.

Este deci cît se poate de clar că pentru a păstra legătura directă cu Mijlocitorul Isus, trimis de Dumnezeu ca să dobîndim înțelepciune și putere, prin Cuvîntul rostit cu credință, trebuie să întreținem, prin repetare, nu numai în gînd ci și cu glas tare, aceste cuvinte :

Inteligența supremă și infinită mă conduce și îmi face voia.

Ferindu-mă de tot necazul, mînia, primejdia și nevoia.

Repetați pînă ce gîndul se transformă în credință, următoarele stări la care rîvniți :

Nu duc lipsă de nimic. Văd bine, aud bine, respir bine, dorm bine, mă hrănesc bine, gîndesc bine, lucrez bine și trăiesc bine. Nu urăsc pe nimeni și adun pacea în sufletul meu, pe care o dăruiesc apoi cu bucurie celor din jur.

Tot timpul vieții mele așa să fie !

MÎZGĂLITORII

Care om, trecînd prin orașe mari ca New-Yorkul sau Los Angeles, să nu rămînă indignat de mîzgăliturile din metrouri, autobuze, cele de pe zidurile caselor, cutiilor de scrisori, de ziare și telefoanelor publice ?

Îți pui firească întrebare : ce duhuri necurate îi îndamnă pe acești răufăcători să batjocorească munca și să necinstească opera atitor oameni harnici, care au zidit și pus la dispoziția publicului case frumoase și mijloace de transport rapide și confortabile ?

Nu știu dacă există vreo preocupare a guvernatorilor sau primarilor pentru a-i stîrpi pe acești mîzgălitori.

În cele ce urmează, scriu despre un alt soi de mîzgălitori. care mîzgălesc sufletele, caracterele și tot ce poate fi mai de preț în lumea în care trăim : cinstea și bunul simț al oamenilor de valoare.

Mizgălitorul acesta, oriunde s-ar găsi, este potrivnicul omului de bine ; pe acesta îl ponegrește, îl calomniază, scrie despre el anonime, din care nu lipsește minciuna și perfidia.

Îmi spunea un profesor de aici, că după ce a trecut cu bine toate examenele și după ce a obținut titlurile universitare și un post onorabil în învățămînt, unii așazișI „confrați" numai că nu l-au omorît !

Mizgălitorii care împrăștie cu noroi tocmai pe acela pe care ar trebui să-l prețuiască și să-l respecte, caută cu tot dinadinsul să-l distrugă și să-i nimicească opera, pentru că tendița lui, este tendința duhului răutății, de care este stăpînit.

Duhurile răutății sunt purtate de adepții fărădelegilor, supra-numiți „fermenții de descompunere ai societății" pentru că peste tot, ei produc dezbinări, uneltesc în ascuns și se bucură atunci cînd pot distruge un om de valoare, așa cum se bucură un borfaș cînd taie cu lama mușamaua de pe scaunul din autobuz sau cînd sparge un geam sau o vitrină.

Împotriva purtătorilor de duhuri rele, omul ales de Dumnezeu pentru a propovădui în lume Binele, Frumosul și Adevărul, trebuie să invoce puterea Celui ATOTPUTERNIC, ca să fie apărat. Este cu neputință ca omul de valoare, care luptă pentru a deveni instrumentul de manifestare al înțelepciunii și puterii lui Dumnezeu, să nu iasă biruitor în lupta cu potrivnicul lui. Adesea chiar vede cum îl distruge Dumnezeu !

Am să vă dau un singur exemplu în legătură cu aceasta.

După terminarea unei școli profesionale, la data de 9 martie 1931, am intrat în PTTR la oficiul telegrafic din Timișoara,. Fiind apreciat din prima zi de către superiorii mei, pe data de 18 mai 1931, am fost transferat în Direcția Regională PTTR, la serviciul Personalului, avînd funcția de șef al biroului Personalului Urban.

Contrariat de anumite fețe de oameni ce nu-mi inspirau nici simpatie nici încredere, am simțit nevoia să studiez oamenii, folosindu-mă întîi de Grafologie. Mi-am cumpărat o carte de Grafologie din prima leafă și aveam chiar pe birou, atît cartea cît și unele scrisuri pe care le studiam cînd nu aveam ce face.

Prin luna iulie 1931, zarvă mare în Direcție. S-au falsificat niște mandate poștale, cu valori mari și se căuta falsificatorul, care nu putea fi decît unul din controlorii Direcției Regionale, singurii care puteau intra în vagonul de ambulanță și sub pretext că face o inspecție, a înscris în borderoul trimiterilor cu valoare, mandatele falsificate, adresate lui însuși și în altă localitate.

Directorul regional, avînd mandatele falsificate și achitate pe birou, a chemat la el controlorii care nu erau pe teren, încercînd să-l descopere pe falsificator, după scris. Unul din controlori, care văzuse la mine pe birou

cartea de Grafologie, îi spuse Directorului regional că la Serviciul Personalului, este un băiat care este grafolog...

Îndată veni la mine omul de serviciu și îmi spuse că mă chema Directorul. Am intrat în cabinetul său, pentru ca să-mi spună : „Am auzit că ești mare grafolog. Uită-te la scrisurile aceste și la mandatele poștale și spune-mi care crezi că este falsificatorul" ? După citeva momente, am pus mîna pe unul din scrisurile controlorilor, spunîndu-i : acesta este !

S-au dat imediat telegrame la oficiile de destinație să nu se achite nici un mandat pe numele XY decît în fața poliției. Falsificatorul a fost prins tocmai la Satu Mare cu nume fals și buletin de identitate fals. A fost imediat arestat, iar mie mi-a mers vestea că sunt, așa cum îmi spuse directorul : mare grafolog ! Cum puteam fi „mare grafolog" citind doar o singură carte de grafologie ? Recunosc că nu știința m-a ajutat să identific scrisul falsificatorului ci mai curînd „flerul".

După aceasta, colegii veneau la mine să le spun ceva după scrisul lor. Eu eram însă foarte nemulțumit de posibilitățile mele și am început să-mi cumpăr cărți de Fizionomie, Chiromancie și apoi de Astrologie. Am pornit astfel pe un drum nou, mai mult împins de oamenii din jur, dornici să afle ceva despre caracterul și despre soarta lor. N-am mai putut părăsi acest drum nici acum după 56 de ani, pentru că mi-am dat seama, că. așa cum a spus Rochefoucauld, „este mult mai folositor să studiezi oamenii decît cărțile". Aceasta nu însemnează că trebuie să renunți la citirea cărților importante !

După întîmplarea cu mandatele falsificate, împrejurările m-au făcut să ajung, în anul 1937, Secretarul Controlei Mandatelor Interne din Timișoara, unde am fost felicitat de către Direcția Generală PTTR, pentru modul cum am reușit să pun la curent controlul mandatelor, pentru a evita fraudele.

Dar, așa cum spune un poet, că

„De tot ce se înalță invidia-i legată

Și că-n dosul strălucirii stă umbra tulpilată". La acest Serviciu a apărut o umbră. un șef invidios și rău, care a propus Direcției Generale să fiu amendat cu o mie

de lei și transferat la Deva, disciplinar bine-nțeles, pentru că nu-i respect ordinele și nu urmăresc întîrzierile unora și mai ales că nu stau și să notez cît de mult stau unele colege la toaleta ! ?

Am avut salariate, mame de copii mici, care îmi spuneau că s-ar putea să întîrzie puțin dimineața și să am amabilitatea să le semnez eu în condica de prezență. Am făcut de multe ori acest lucru și nu am urmărit pe nici o colegă să-i spun șefului cît a stat la toaletă. Am mai avut și „ghinionul" să cîștig la loteria de Stat frumoasa sumă de 75 000 lei, deși aveam un singur bilet, iar lui, deși avea 10—15 bilete, nu i-a ieșit nici un cîștig.

Făcînd o întîmpinare la ordinele de pedepsire și transferare disciplinară, am provocat o anchetă făcută chiar de Directorul Contabilității din Direcția Generală PTTR din București. În baza celor 40 de declarații ale salariaților și a interceptării unei convorbiri dintre șeful răutăcios cu salariatul pe care ar fi vrut să-l aducă în locul meu, a fost transferat el disciplinar, iar mie mi s-a anulat și amenda și transferarea. Ceeace a fost însă mai trist, este că după aceasta i-a murit și fata și soția. Trebuind să se mute din Timișoara, tocmai în perioada în care a început inflația, a pierdut și banii economisiți pentru cumpărarea unei case în Timișoara.

Iată cum a pedepsit Dumnezeu pe omul invidios și rău.

Vă veți întreba, de ce ?

Iată răspunsul :

Orice purtător de duh rău, se găsește în dușmănie cu Dumnezeu, iar omul care se lasă pătruns și condus de Duhul lui Dumnezeu, este apărat de acest Duh, pentru că așa cum găsim scris în Sfînta Scriptură „Dumnezeu găsește că este drept să dea întristare celui care vă întristează (2 Tes. 1—6). Și încă un citat din Sfînta Scriptură : „Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit" (Galateni 6—7).

Față de aceste întîmplări și alte multe de acest fel, trăite de purtătorii de duhuri curate, o povață se impune :

Bîrfitorilor, mincinoșilor și răutăcioșilor, nu vă puneți în dușmănie cu cei ce luptă în această lume pentru

triumful Binelui, Frumosului și Adevărului, pentru că ei sunt în slujba Celui Atot-Puternic, care le apără cauza și vă poate ucide, așa cum a fost ucis păcătosul pe care apostolul Pavel, împreună cu alți apostoli, l-au dat pe mîna Satanei „ca să-i distrugă carnea" (1 Cor. 5—5).

Iar voi cei cu sufletul curat, luptați cu încredere în Dumnezeu și înțelegeți că cel mai mare rău în această lume, este indiferența față de rău !

Cei ce sunt îngăduitori față de rău, pot fi socotiți complicii făcătorilor de rele, și cine știe dacă îngăduința față de cel vinovat nu va fi mai tîrziu pedepsită ca și vinovăția însăși.

Los Angeles 25 iulie 1987.

RIPOSTA LUI SOCRATE

Marele filozof grec, care a trăit cu vreo 400 de ani înainte de Christos, stătea într-o zi de vorbă cu un prieten, pe stradă. A trecut pe lîngă ei un imbecil, căruia i s-a părut că Socrate îi stă în cale. În loc să-şi vadă de drum, l-a împins pe Socrate într-o parte şi i-a zis „tîmpitule!"

Socrate, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic, a continuat să discute cu prietenul său, însă prietenul l-a întrerupt şi i-a spus: „omul care te-a îmbrîncit ţi-a zis „tîmpitule" iar tu nu-i zici nimic?"

Socrate, foarte calm, i-a răspuns: „Nu ám zis nimic, pentru că ceeace a spus el despre mine, nu se potriveşte cu mine!"

Nu ştiam cînd am plecat din România că şi eu, ca şi mulţi alţi aici în America, am să fiu „îmbrîncit" de cineva şi „onorat" cu o anonimă, din care nu lipseşte minciuna, invidia şi răutatea.

M-am întrebat oare cine este purtătorul de duh rău, care se împotriveşte Cuvîntului lui Dumnezeu, pe care eu încerc să-l răspîndesc?

Am recitit unele texte din Sfînta Scriptură, printre care şi acesta: „Dumnezeu vorbeşte cînd într-un fel cînd într-altul. El vorbeşte prin visuri de noapte, cînd oamenii sunt cufundaţi într-un somn adînc, cînd dorm în patul lor. Atunci el dă înştiinţării şi le întipăreşte învăţăturile Lui" (Iov 33—14, 15, 16).

Într-un astfel de vis, după vreo două luni de la primirea anonimei, Dumnezeu mi-a trimis o preţioasă „în-

ştiinţare" astfel ca „prietenul anonim", pentru mine, nu mai este anonim ! Îl ştiu, îl cunosc şi îi vorbesc ca şi cum nu s-a întîmplat nimic. Mărturisind acest lucru unui prieten adevărat, acesta m-a întrebat : „imbecilul acela a scris minciuni despre tine şi tu nu-i spui nimic ?" Nu, i-am răspuns eu, pentru că fără să fiu Socrate, spun ceeace a zis marele filosof grec : „ceeace a scris el despre mine, nu se potriveşte cu mine".

Los Angeles, 16 August, 1987.

CUNOAȘTEREA OMULUI

— *Un mesaj foarte important pentru toți intelectualii* —

Astrologia, fără Fizionomie, fără Chirologie și fără un Test de inteligență și cultură umană, nici după 5000 de ani, nu a reușit să se impună ca știință, neputînd singură rezolva problema cunoașterii omului și a posibilităților lui de dezvoltare.

Documentele culese în cei 50 de ani de studii și cercetări practice, arată că la întocmirea lucrărilor pe care le face, astrologul (cercetătorul sau examinatorul) trebuie să procedeze ca și chimistul sau ca și pictorul, care combină elementele sau culorile într-o pictură.

Așa cum în chimie, prin combinarea diferitelor elemente, se obțin o mulțime de compuși chimici, în studiile și cercetările științifice pentru cunoașterea omului și a posibilităților lui de dezvoltare, prin corelarea elementelor psihice, diverse și uneori contradictorii, se obține un număr infinit de temperamente și caractere.

Particularitățile feței, ale mîinilor și liniilor palmei, precum și răspunsurile date la un test de inteligență și cultură umană, sunt absolut necesare; aceste arată cu fidelitate influența ereditară, influența mediului familiar, social, economic și chiar politic, în care s-a dezvoltat un om. În condiții de mediu și climat social, complet diferit, oamenii, cu aceleași configurații astrale, apar foarte diferiți, atît ca înfățișare și amprente palmare, cît și ca mod de a gîndi.

Nu trebuie uitat că fața și mîinile omului, ne oferă peste 2000 de particularități, care vorbesc mai tare și mai

sincer decît gura. Toate particularităţile aceste, la un loc cu aspectele planetelor din ziua de naştere, sunt ca nişte voci într-un cor, ca nişte instrumente muzicale într-o orchestră ; iar astrologul, adică examinatorul, este ca dirijorul care armonizează sunetele şi vocile ; pentru a reda cu fidelitate compoziţia artistică a Creatorului nostru, tot alta pentru fiecare făptură omenească.

Este clar deci că atîta vreme cît cei ce încearcă să studieze omul şi posibilităţile lui de dezvoltare, vor refuza să studieze în paralel şi alte discipline prin care omul poate fi cunoscut, va exista multă confuzie şi vor fi făcute multe interpretări eronate.

Am găsit scris într-o carte de Chirologie că studiul mîinilor nu are nici o legătură cu Astrologia ; iar o revistă de Astrologie din U.S.A. mi-a răspuns că nu ia în consideraţie decît articole scrise pe bază de Astrologie — necorelate cu indicaţiile date de faţă, scris, chirologie etc.

Eu însă, încă în luna August 1973, la al V-lea Congres mondial de orientare şcolară şi profesională, care s-a ţinut la Universitatea Laval din Quebec-Canada, am arătat că omul poate fi cunoscut prin observaţie directă, numai dacă examinatorul învaţă să coreleze interpretările diverse, şi uneori contradictorii, ale feţei, mîinilor, scrisului, configuraţiilor astrale etc.

Ceeace trebuie să se înţeleagă de către toţi cei ce studiază omul şi realizările omului pe această planetă, este că posibilităţile noastre în viaţă, sunt determinate de următoarele trei condiţii esenţiale şi obligatorii :

— condiţiile predispozante
— condiţiile favorizante şi
— condiţiile determinante.

Aşa cum căldura şi ploile nu pot face dintr-un pămînt sterp un pămînt roditor, nici configuraţiile astrale, cele mai bune, nu fac dintr-un om cu o ereditate nesănătoasă, un om cu mari posibilităţi de succes în viaţă. Tot astfel, nici pămîntul cel mai fertil, nu poate da roade, dacă nu este arat şi însămînţat. Deci, chiar dacă un om are o ereditate bună, este din familie bună şi dotat cu însuşiri superioare, moştenite, ca să poată pune în valoare condiţia predispozantă, are nevoie de pregătire, de

educaţe şi instruire ; numai astfel poate realiza ce îşi pune în gînd.

În continuare, mai putem spune că deşi ereditatea poate fi bună şi condiţiile astrale favorizante, la fel de bune, roadele nu vor fi la nivelul aşteptărilor, dacă sămînţa nu a fost bună, pentru că aşa cum spune proverbul „ceeace semeni, aceea vei culege".

În ce climat social şi eventual politic creşte un om, ce idei, ce germeni, ai binelui sau răului, au fost injectaţi în mintea lui, iată ce trebuie avut în vedere cînd se studiază un om.

Condiţiile predispozante oferite de ereditate, se pot stabili observînd cu atenţie semnalmentele şi particularităţile fizice adică forma feţei, culoarea ochilor, forma şi flexibilitatea degetelor, liniile palmei etc.

Condiţiile astrale favorizante se stabilesc cu ajutorul astrogramei, adică întocmind horoscopul cu aspectele planetare din ziua lui de naştere.

Condiţiile determinante sunt cele oferite de mediul de dezvoltare, de climatul social, economic şi politic, care poate înlesni sau limita considerabil posibilităţile.

Nici condiţiile ereditare cele mai bune (calităţile superioare moştenite) şi nici condiţiile astrale favorizante succesului, nu au puterea să distrugă condiţiile determinante, create de un regim politic dictatorial, care consideră elita societăţii şi pe oamenii cu o vastă cultură, ca pe nişte gunoaie ce trebuie să fie măturate din toate întreprinderile şi instituţiile.

Pentru a ilustra cu exemple convingătoare cele de mai sus, reproduc mai jos amprentele a doi tineri, diferiţi ca influenţă şi condiţie ereditară şi socială.

Amprenta nr. 3249 este a unui fost muncitor, care s-a născut într-o constelaţie bună şi cu însuşiri sufleteşti alese, dar sărac. Observaţi linia capului frîntă în amprenta luată în anul 1958. După ce a luptat cu sărăcia şi a învins dificultăţile, a ajuns în anul 1970 să fie înscris la doctorat, deci cu studiile superioare terminate. Privind amprenta luată după 12 ani, se constată că frîntura din linia capului a dispărut.

Amprenta nr. 4381 este a unui tehnician (desenator). Refuzînd să învețe mai departe, deși avea mari posibilități materiale, a stagnat, fapt confirmat tot de linia capului, care atît în anul 1959 cît și după 11 ani, adică în 1970, a rămas tot frîntă. Iată cum schimbările și realizările obținute prin eforturi și merite personale, se reflectă în nervurile palmare, întărind afirmația că aceste linii pot servi la cunoașterea omului și a posibilităților sale de dezvoltare. Imprimarea perioadică a liniilor palmei și corelarea schimbărilor constatate, cu aspectele planetare favorizează din perioada respectivă, poate fi extrem de utilă oamenilor în conducerea vieții și se recomandă în educație, orientare școlară și profesională, căsătorie și mai ales în probleme de sănătate.

Schimbarea nefavorabilă a condițiilor mediului de dezvoltare, atrage modificări corespunzătoare pe liniile palmei chiar la copii mici, așa cum rezultă din amprenta nr. 2475, care aparține unui copil în vîrstă de 4 ani. Se vede clar cum la vîrsta respectivă, adică în anul 1956, liniile palmei aveau trăsături regulate, fără întreruperi, și semne promițătoare pe muntele Mercur (sub degetul mic). După 13 ani, adică în anul 1969, i-am luat din nou amprentele și am văzut că tot ce era bun în mîna lui a dispărut. De ce ? Pentru că acest copil a fost părăsit de părinții lui (divorțați) și dat să-l crească o mătușă, care l-a lăsat cu derbedeii pe maidane în loc să-l oblige să se ducă la școală.

Alte exemple care pot convinge pe oricine în vremea noastră, sunt restricțiile eliberării de pașapoarte celor ce vor să plece din țările comuniste, să voiajeze sau să emigreze. Condiția determinantă creată de regimul politic, reduce la neputință aspectul cel mai bun pentru călătorie sau pentru o schimbare de mediu. Cunosc o persoană care timp de 17 ani a tot cerut pașaport. În acest timp a avut peste 30 aspecte planetare bune (condiții astrale favorizante). Condiția determinantă, creată de regimul politic, care stăpînește țara, a fost îndeplinită abia după 17 ani, cînd persoana în cauză a venit în America și nu s-a mai înapoiat în țara ei.

Los Angeles, August 16, 1983.

VOINȚA DE A OBȚINE PE PLAN INTELECTUAL, schimbă linia inteligenței ca aspect, după 12 ani ; dispare frîntura din ea.

LINIA INTELIGENȚEI, rămîne frîntă, unde nu există ambiția de a realiza succese pe plan intelectual.

LIPSA CONDIŢIILOR FAVORABILE DEZVOLTĂRII, face să dispară semnele prevestitoare de bine din palma unui copil.

COMPLEXITATEA STRUCTURII OMULUI ŞI DIVERSITATEA CARACTERELOR

Numai Astrologia, nu rezolvă problema cunoaşterii omului şi a posibilităţilor lui de dezvoltare. Este absolut necesar să fie lărgit cadrul de referinţe.

Întrebarea pe care mi-au pus-o mulţi intelectuali de frunte este aceasta :

„De ce Astrologia, nici după 5000 de ani de abservaţii şi credinţă in influenţa astrelor asupra vieţii omului, nu s-a putut impune ca ştiinţă ?"

În cele ce urmează, încerc să răspund la întrebare.

Acest răspuns îl dau după 56 de ani de studii şi cercetări practice pentru cunoaşterea omului şi a posibilităţilor lui de dezvoltare.

Am pornit de la cele 12 zodii şi pentru că am întîlnit foarte multe nepotriviri, am lărgit cadrul de referinţe, incluzînd în studiile şi cercetările mele Fizionomia, Chirologia, Grafologia şi la urmă de tot, am întocmit şi un Test de inteligenţă şi Cultură Umană.

Ceeace m-a surprins încă din adolescenţă, au fost unele deosebiri profunde între gemeni, chiar între gemenii univitelini, născuţi din acelaşi climat genetic.

Dorinţa de a cunoaşte cauzele, m-a îndemnat să le fac anumite măsurători, cu care ocazie, am constatat că rapoartele de proporţionalitate între faţă şi mîini, între palmă şi degete, nu au fost la fel. Studiindu-le mai tîrziu şi liniile palmei, deasemeni am constatat că „geogra-

fia mîinii" nu era identică, deşi diferenţa de timp, între naşterea unuia şi a celuilalt nu depăşea 15 minute. M-am convins în acest fel, că omul nu este numai produsul astrelor ci şi al eredităţii, al cromozomilor, al mediului familiar şi social care lasă urme atît pe faţă cît şi pe mînile omului. Nu este fără importanţă acest text din cartea lui Iov, cap. 37, vers 7, unde se spune : „Dumnezeu pecetluieşte mîna tuturor oamenilor, pentru ca toţi să se recunoască de făpturi ale Lui". În unele traduceri ale Sfintei Scripturi, textul pare şi mai clar, adică : „să poată fi cunoscută făptura Lui".

În privinţa influenţei eredităţii, îmi amintesc de următoarea întîmplare : Pe lîngă terenul nostru de joc cu mingea, printre copiii antrenaţi la joc se găsea şi unul despre care vecinul meu uitîndu-se mai atent la el, a spus : „aista trebuie să fie a lui Petruşca, pentru că seamănă tare bine cu el ; are faţa şi ochii lui". Într-adevăr copilul era a lui Petruşca.

Cadrul restrîns de referinţă al Astrologiei, a fost astfel lărgit, prin observaţiile culese de fizionomişti, potrivit convingerii că pe lîngă astre, tata şi mama, au desigur o influenţă deosebit de importantă asupra caracterului şi însuşirilor pruncului lor.

Mai tîrziu, în anii de scoală, am observat că scrisul elevilor şi studenţilor diferă foarte mult de la om la om. Am inclus apoi în cadrul de referinţe şi Grafologia.

Pentru a putea studia atent particularităţile mîinilor şi liniilor palmei, fără a fi nevoit să răpesc mult timp persoanelor care îmi solicitau un studiu mai amănunţit, am recurs la fotografierea liniilor palmare şi apoi în linişte, cu amprentele, astrograma şi scrisul omului în faţă, să corelez interpretările şi să trag concluzii definitive. Cadrul de referinţe, a fost lărgit astfel şi prin includerea în acest cadru al Chiromanciei sau Chirologiei.

Persoanele care m-au vizitat, mi-au cerut diferite explicaţii în legătură cu constatările mele, însă ceeace spuneam şi putea să înţeleagă unul, nu era tot atît de bine înţeles şi de un altul. M-am convins că oamenii nu dau acelaşi conţinut noţiunilor. De exemplu, vorbindu-i unuia despre calm, am constatat că el confunda această stare

cu indiferența. După mai multe discuții și explicații cu diferiți oameni și cu diferite nivele de cultură a trebuit să includ în cadrul de referințe și Testul de inteligență și Cultură Umană, care a tot crescut pînă la o sută de întrebări. În acest test, am adăugat și întrebarea: „Ce deosebire este între calm și indiferență?" Așa cum am spus mai sus, foarte mulți dintre cei chestionați au răspuns că nu există nici o deosebire. Iată însă că într-o zi veni la mine o studentă, care după ce s-a gîndit puțin a scris pe hîrtie: „Calmul este o rezervă tacită, în timp ce indiferența este o totală neparticipare!" Un răspuns mai bun nici că se putea.

O surpriză deosebită am avut-o după vreo doi ani, de la prima vizită a persoanei care a dat acest răspuns bun la întrebarea despre calm și indiferență. În ce a constat această surpriză? La aceeași întrebare, persoana în cauză a dat un răspuns foarte confuz. Mi-am pus atunci întrebarea, de ce prima dată, răspunsul a fost atît de concis și de ce de astă dată este atît de neclar? Am apelat la Astrologie și am comparat aspectele planetare ale persoanei din ziua în care a dat răspunsul bun cu răspunsul dat după doi ani. Am putut constata că prima dată aspectele planetare au fost excelent pentru receptivitatea mentală, iar după doi ani, aspectele planetare au fost nefavorabile și confirmau starea maladivă, pentru care a și venit la mine, cu dorința să-i spun în ce perioadă ar fi mai bine să-și facă o operație. Iată cum am putut obține un document prețios, din care rezultă că noi nu suntem tot timpul într-o stare de receptivitate optimă și nu totdeauna ne putem menține la cel mai înalt nivel de înțelegere și exprimare a gîndurilor, emoțiilor și sentimentelor. Configurațiile astrale joacă un rol foarte important.

Cu această introducere, să trecem acum la principalele elemente, semnalmente și particularități psiho-somatice, care disting pe un om de alt om și crează imensa diversitate a caracterelor umane.

1. În primul rînd sunt cele 12 constelații, cunoscute mai bine sub denumirea de „Zodii" avînd fiecare o planetă dominantă denumită „stăpîna constelației". Denu-

mirea zodiilor este prea cunoscută, pentru a le mai enumera. Nu toți oamenii cunosc cele 10 planete, care servesc astăzi la întocmirea și interpretarea unui horoscop, astfel că le voi aminti așa cum le găsim în tabelele de poziții planetare, adică în efemeride. Aceste sunt : Soarele, Luna, Mercur, Venus, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun și Pluto.

2. În al doilea rînd, este Luna față de Soare, adică cele patru faze ale Lunii, plus cvadraturile și opoziția, adică Luna plină. Aceste corespund cu cele patru temperamente clasice, adică sanguinul, nervosul, biliosul și limfaticul. Cvadratura și opoziția este negativă și se interpretează în conexiune cu celelalte configurații astrale.

3. În al treilea rînd, este Ascendentul, adică momentul primei respirați, calculat bine-nțeles după ora și minutul în care omul se naște. Ascendentul poate fi și el ca orice planetă în una din cele 12 constelații. Momentul primei respirați,, este deosebit de important pentru că în clipa respectivă, mediul cosmic din afară pătrunde în alveolele pulmonare și imprimă noului născut un impuls, adică un ritm biologic, care se continuă toată viața, prin așa zisul „aer rezidual" în proporție de 25% din capacitatea plămînilor și care nu se mai elimină pînă la moarte. Planetele între ele pot fi în bun sau în rău aspect, cele bune fiind socotite unghiurile de 60 și 120 grade, iar cele rele fiind unghiurile de 90 și 180 grade. Conjuncțiile adică 0 grade pot fi și bune și rele, depinde de planetele respective.

4. Fizionomia cuprinde și unele caracterizări privind forma feței și am găsit caracterizarea destul de interesantă a feței rotunde, ovale, patrate, dreptunghiulare și triunghiulare cu baza superioară dezvoltată, sau triunghi întors, adică bărbia și etajul inferior mai dezvoltat.

5. Mîinile pot fi egale cu înălțimea feței, pot fi mai lungi sau mai scurte ca fața, fiecare particularitate avînd interpretări caracterologice deosebite. Trebuie să se știe că toți copiii se nasc cu capul mare și mîna mică, iar mîna trebuie să crească pînă acopere fața.

6. Degetele pot fi conice, ascuțite sau patrate.

7. Este deasemeni important de studiat dacă degetele sunt țepene, flexibile sau încovoiate spre interiorul palmei.

8. Unghiile pot fi lungi, scurte, încovoiate etc.

9. Liniile palmei se studiază ca număr și pot fi normale, puține sau extrem de numeroase.

10. Nu este fără importanță consistența mîinii, care poate fi normală, plinuță sau osoasă.

11. Una din particularitățile importante la om, este desigur culoarea ochilor, care pot fi negri sau căprui, verzi și albaștri.

12. Sunt foarte importante cele trei etaje ale feței: fruntea, etajul mijlociu cu nasul și etajul inferior adică maxilarele și bărbia.

13. Corpul poate fi mic, mare sau înalt, eventual slab, gras sau normal, bine proporționat.

14. Intervalul dintre nas și gură, are și el vreo cinci particularități, putînd fi mic, mare, drept, convex sau concav.

15. Forma craniului, în profil, poate fi normal, brahicefal sau dolihocefal.

16. În legătură cu Grafologia, amintesc că, în general, scrisul poate fi vertical, înclinat, continuu adică cu litere legate, poate fi tocat, ascendent, descendent, înghesuit, împrăștiat, mare, mic, gladiolat sau dinamogen.

Aceste sunt doar o mică parte din particularitățile și semnalmentele care ne diferențiază unul de altul. Și totuși probabilitatea găsirii a doi oameni, perfect identici, ca dată de naștere, particularități psiho-somatice și particularități ale scrierii, este de ordinul miliardelor. Semnalmentele și particularitățile înșirate mai sus, cresc în progresie geometrică, iar rezultatul obținut numai din semnalmentele și particularitățile aceste, este de 148.745.060.000.

Se demonstrează deci pe această cale că „în lume nu sunt nici doi oameni la fel" și că Natura sau Dumnezeu, creiază numai și numai tipuri originale.

Cele trei elemente care determină așadar structura și suprastructura atît de complexă a făpturii umane sunt: ereditatea, configurațiile astrale și mediul în care se naște

și se dezvoltă. Aceste elemente alcătuiesc tiparul în care se profilează și se dezvoltă individualitatea și personalitatea noastră, despre care Goethe a spus că nici o putere din lume nu-l poate schimba.

Știind acest lucru și înțelegînd că nici omul, modelat de acest tipar, nu se poate schimba, vom putea să fim mai indulgenți față de semenii noștri. Fiecărui om îi place să se conducă după ideile lui și nu acceptă ușor să gîndească altul pentru el, să-l critice și să-i impună alte convingeri, care adesea sunt total diferite de ale sale.

Nimeni nu este vinovat că la nașterea lui, Soarele se găsea în opoziție cu Saturn, sau în rău aspect cu Marte. Nu trebuie să-i invidiem nici pe cei ce ajutați de planete, în bun aspect, la nașterea lor, obțin succese mai multe și mai mari decît noi.

Doi oameni pot fi născuți în aceeași constelație de foc de exemplu, fără să fie la fel de impulsivi. E suficient ca unul din ei să aibă Luna în creștere și în opoziție cu Marte la naștere iar celălalt să aibă Luna în scădere și în bun aspect cu Jupiter. Cel cu fața patrată va fi mai greu de combătut ca cel cu fața ovală, iar cel cu degetele conice va fi mai bun organizator decît cel cu degetele patrate sau spatulate, indicat mai bine pentru execuții conștiincioase.

Adaptarea la condițiile oferite de mediu și aclimatizarea în relațiile cu ceilalți oameni, este mai rapidă la cei cu degete flexibile decît la cei cu degetele țepene, chiar dacă planetele din ziua lor de naștere, sunt în același aspect.

Iată cum informațiile furnizate de cadrul lărgit de referințe, ne ajută să-i înțelegem mai bine pe semenii noștrii și să ne resemnăm în fața neputinței lor de a fi așa cum dorim noi.

Neputîndu-i schimba pe oamnei, avem datoria să învățăm a-i cunoaște, pentru că numai cunoscîndu-i vom putea să-i selecționăm.

Mă refer la selecția care trebuie făcută mai întîi în școli, pentru a nu mai pune arma cunoștinței în mîna celui rău. Cel rău, fiind lipsit de armătura morală și spi-

rituală, va folosi în scopuri egoiste cunoştinţele şi puterea acordată de titlurile dobîndite în şcoală, aşa cum rezultă din avertismentul cuprins în Evanghelia de la Matei (cap. 7 vers 6) unde se spune : „să nu daţi cîinilor lucrurile sfinte şi să nu aruncaţi mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare şi să se întoarcă să vă rupă".

Cîinii şi porcii de care vorbeşte Sfîntul evanghelist Matei sunt dictatorii şi tiranii, care calcă peste cadavre ca să-şi ajungă scopul. Caracterul lor, violenţa şi cruzimea de care totdeauna au dat dovadă, nu o poate alunga nici plîngerile, nici suspinele şi nici plecăciunile celor asupriţi, pentru că schimbările şi binefacerile pe care le aşteaptă un popor, sunt ca şi ploile şi razele de soare, care vin de sus în jos şi nu de jos în sus.

Democraţiile din toată lumea înţelegînd acest lucru şi că oamenii nu pot fi schimbaţi, au luptat pentru alegeri libere, pentru apărarea libertăţilor de gîndire şi de exprimare. Creştinismul ne îndeamnă la această luptă, aşa cum rezultă chiar din Scrisoarea I către Corinteni, a apostolului Pavel, care spune : „Trebuie să fie şi partide între voi, ca să iasă la lumină cei găsiţi buni". (I Corint. 11—19).

În totală contradicţie cu democraţia-creştină, a apărut în vremea noastră Comunismul-ateu, adică marxismul, care preconizează stanţarea adică standardizarea oamenilor, presîndu-i într-un tipar unic, din care, zic ei, că trebuie să iasă „omul nou" total deosebit de omul făcut de Dumnezeu. Acest „om-nou", are datoria să tacă, să sufere orice măsură de oprimare, de persecuţie şi mutilare a creerului prin aşa-zisa „îndoctrinare".

Prin „îndoctrinare", este uşor de înţeles că ateii înţeleg alungarea Duhului dumnezeesc din om şi asasinarea lentă a personalităţii lui.

Despre asasinare, marele Napoleon a spus că sunt trei mijloace de a asasina oamenii :

— cu arme

— cu otravă şi

— cu chinuire sufletească ; dintre toate, chinul sufletesc este cel mai crud, pentru că în marea lor dispe-

rare, oamenii ajung să spună că „este mai bine un sfîrșit cu groază, decît o groază fără de sfîrșit".

În țările dominate de comuniști, popoarele suferă aceste chinuri, iar foștii lor conducători, oamenii de elită, care au luptat pentru apărarea libertăților, au fost asasinați cu arme sau cu otravă, iar mai recent cu radiațiile morții.

Am mai spus și repet că este imperios necesar să se inițieze măcar în țările libere studii și cercetări caracterologice la un nivel cît mai înalt, pentru a ne cunoaște întîi pe noi înșine și apoi să-i putem cunoaște și pe semenii noștri. Fără această cunoaștere, selecția valorilor nu este cu putință.

Fără cunoașterea omului și a posibilităților lui de dezvoltare, nu poate fi realizată coordonarea funcției cu cel ce o deține. Ignorantul și impostorul, care ruinează și nu crează, iată pericolul acestui secol! „Nimic nu poate fi mai înspăimîntător ca ignoranța activă" a spus Goethe.

Această ignoranță activă a dat naștere celui mai rușinos aspect al vieții politice la care asistăm astăzi. Căci ce poate fi mai degradant pentru omenirea dornică de pace și prosperitate, decît defilările soldaților, urmați de tancuri, bombe, rachete și misile, care ne amenință viața!?

Unde este „dezarmarea generală și totală" pe care o țară membră a Organizației Națiunilor Unite, a propus-o cu atîta perfidie și dorință de înarmare și de dominare a întregii lumi?

Unde sînt reformele umanitare trîmbițate de la tribunele conducătorilor din țările totalitare, adepți ai comunismului-ateu, care neagă existența lui Dumnezeu cu aceeași nerușinare cu care criminalul de rînd neagă existența oricărui principiu de echitate și dreptate în lume?

Omul rău, special preferat de regimurile totalitare, ca să suprime viața celui înzestrat de Dumnezeu cu însușiri alese, îl privesc cu ură, îl prigonește și îl ucide, nu pentru că acesta i-ar face rău ci pentru că se teme că ar putea să-i facă rău. El este ca și cîinele care te mușcă, nu pentru că vrei să-l lovești ci pentru că are frică de orice trecător.

Fără studii și cercetări serioase pentru cunoașterea omului, acești cîini fricoși și răi din fire, nu pot fi identificați și alungați din arena politică, iar omenirea condusă de ei, va merge desigur din rău în mai rău.

Cu mulți ani în urmă, la noi în țară, profesorul Rădulescu-Motru, a spus să nu ne încăpățînăm să facem caractere din naturi criminale și nici genii din întîrziați la minte. Iar prin anul 1933, profesorul Simion-Mehedinți, în cartea lui „Apropiere de Isus" a scris că „nu prin legi, nici prin vorbe sau prin cărți se schimbă lumea, ci prin oameni, punînd înainte ca îndreptar de viață, pe cei ce pot fi în ramura lor de activitate modele pentru alții".

Nu orice făptură poate servi ca instrument de manifestare a înțelepciunii și puterii de creație, așa cum nu orice vehicul poate circula cu viteză mare sau să suporte încărcături mari.

Corp și suflet are orice ființă vie, însă Duh de înțelepciune, de descoperire sau de pricepere în a face binele, are numai cel înzestrat, cel căruia îi este dat din cer harul, ca să săvîrșească lucruri mari în această lume.

În Sfînta Scriptură, se spune că aici pe pămînt, omul nu poate face decît ceeace îi este dat din cer. Dar ce este Cerul ? Este oare numai ceea ce spun religiile, adică un Dumnezeu care ar avea miliarde de ochi și de urechi, să vadă și să audă necazurile oamenilor și să-i ajute pe cei ce se roagă pentru a-i scăpa de nenorocire ? O, nu ! Pentru mine, care am studiat o viață întreagă corelațiile dintre om și Univers, Cerul de care vorbește Biblia, este totalitatea radiațiilor și impulsurilor astrale, ale planetelor și stelelor fixe, în care se zămislește și se dezvoltă omul. Radiațiile și impulsurile aceste fac parte integrantă din ființa intimă a omului, făcîndu-l receptiv față de ceeace „îi este dat din Cer". Iar moartea nu este altceva decît întoarcerea la obîrșie a acestor puteri, prin fenomenul pulverizării în neant. În clipa în care acest corset sau corp fizic dispare, spiritul și toate darurile, talentele și facultățile cu care a fost înzestrat, sunt absorbite de sursa din care au provenit. Cu alte cuvinte, prin moartea trupului, spiritul se integrează în Eternitate și se conto-

peşte cu ea, aşa cum stropul de apă se contopeşte cu marea sau cu oceanul din care a provenit.

Că acest mod de a gîndi este foarte apropiat de acela al Eclesiastului (cap. 4—2,3) o dovedeşte acest text :

„Şi am găsit că morţii care au murit mai înainte, sunt mai fericiţi decît cei vii, care mai sunt încă în viaţă. Dar mai fericit decît amîndoi, am găsit pe cel ce nu s-a născut încă, fiindcă n-a văzut toate relele ce se petrec sub Soare".

Am împărtăşit totdeauna credinţa în nemurire şi privesc plecarea din lumea aceasta ca pe o debarcare dintr-un vapor sau din alt vehicul, în care am fost nevoiţi să stăm un anumit număr de mile...

Unii debarcă mai de vreme iar alţii mai tîrziu. Şi pentru că nu ştie nimeni unde se duce după debarcare, se tem toţi de moarte.

Los Angeles, 13 Noembrie 1987.

STEAUA ÎNȚELEPCIUNII

1. Primul triunghi : Relaxare, Calm, Putere.

— *Relaxarea.*

În general, trăim într-un corset, într-o tensiune nervoasă continuă — conștientă sau inconștientă — care exclude destinderea și trăirea degajată.

Pentru a ne relaxa, este bine să ne inspirăm din cîntarea bisericească în care se spune „toată grija cea lumească să o lepădăm", apoi să ne așezăm într-o poziție comodă în pat, ordonînd mental nervilor să se destindă, să se relaxeze.

Repetînd de mai multe ori cuvintele următoare, vom reuși să slăbim tensiunea nervoasă :

Ridică-te frunte,
Însenină-te față,
Bucură-te inimă,
Calmați-vă nervi !

— *Calmul.*

În această nouă stare, de relaxare, nici tu nu mai tulburi lumea și nici lumea nu te mai tulbură. Calmul nu este totuna cu indiferența. Stările de calm nu exclud atenția și examinarea faptelor ; participăm la tot ce se întîmplă, dar nu ne mai agităm. Cel indiferent nu participă, nu-l interesează și nu învață nimic din ceea ce se petrece în jurul lui.

Calmul este o condiție esențială pentru a dobîndi luciditatea percepțiunilor.

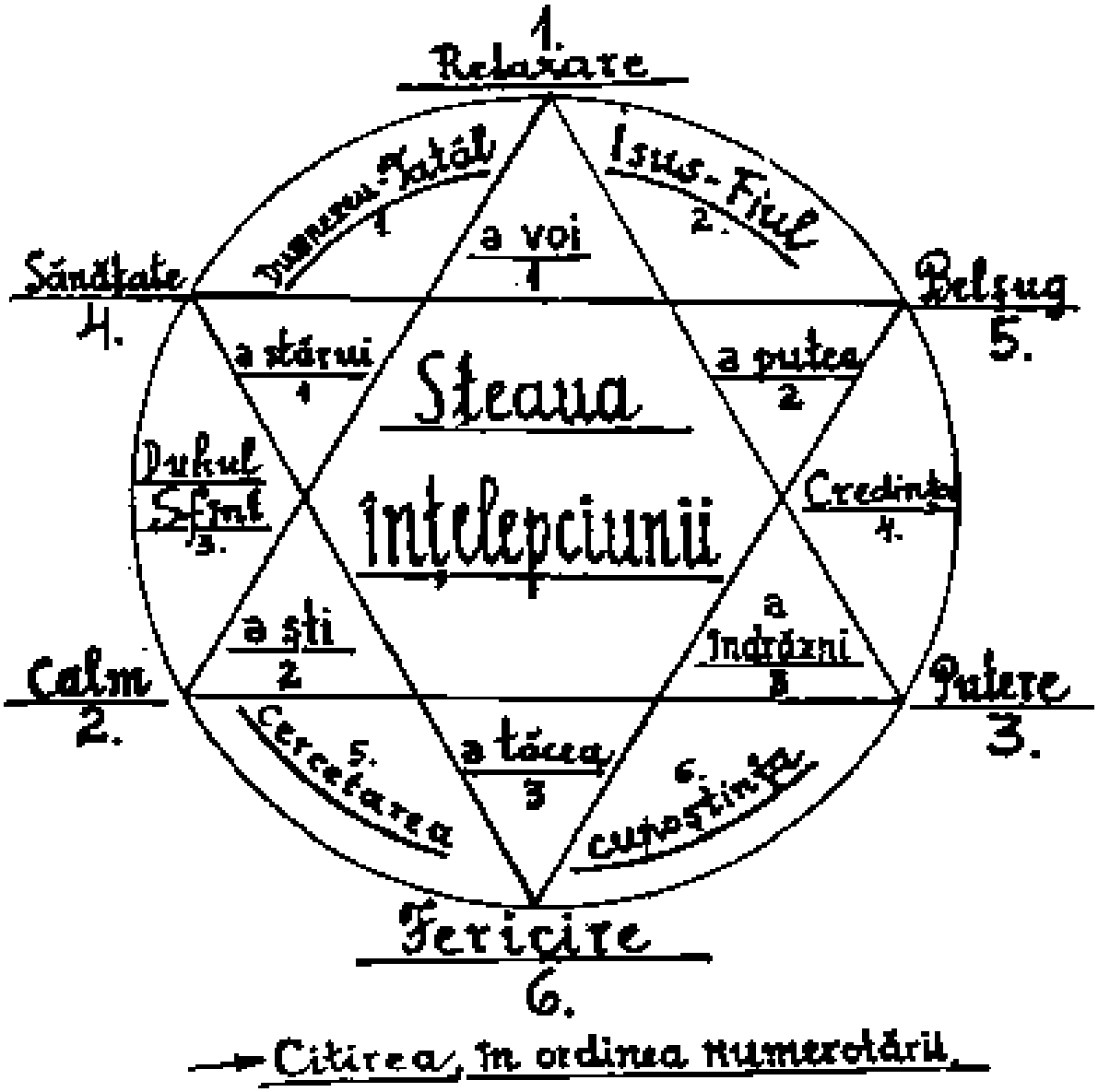

Pentru a se înţelege mai bine influenţa calmului asupra luciditătii percepţiunilor, un filozof japonez l-a invitat pe un adept al lui, la marginea unui lac, într-o seară cu lună plină şi foarte liniştită, deci fără nici o adiere de vînt. Filozoful, i-a spus tînărului să se uite în apă şi să-i spună ce păsări trec deasupra lor. Păsările, oglindindu-se perfect în luciul apei, l-a ajutat pe tînăr să spună exact ce păsări treceau deasupra lor. După aceasta, filozoful a aruncat o pietricică în apă. „Spune-mi acum ce păsări au trecut peste noi" zise filozoful. „Maestre, zise tînărul, acum nu le mai pot distinge, pentru că suprafaţa apei s-a acoperit de unde".

Nu a fost nevoie de ore întregi de explicații, pentru a se înțelege că în turburarea apei ca și în turburarea gîndurilor, nici o imagine nu mai poate fi clar percepută.

— *Puterea,* este rezultatul relaxării și calmului, pentru că liber de orice tensiune nervoasă, spiritul se manifestă cu vigoare sporită, pentru a înfrunta inerția și confuzia.

2. Cele trei verbe din primul triunghi: a voi, a ști și a îndrăzni.

— *a voi,* este a ieși din inerție și a te îndrepta spre un scop bine precizat, cu dorința stăruitoare de a-l atinge.

Voința implică o năzuință, o aspirație, un punct de atac, asupra căruia trebuie să ne canalizăm energiile, eliberate din temnița inerției și indiferenței.

Pentru a nu greși în orientarea ta, trebuie neapărat să știi ce vrei.

— *a ști,* este a fi bine informat, a cunoște ce trebuie și ce nu trebuie să faci pentru a-ți atinge ținta. Cel ce cunoaște bine condițiile esențiale și obligatorii pentru obținerea unui lucru sau pentru producerea unui fenomen, și stăruie cu putere pentru îndeplinirea lor, reușește tot atît de sigur ca și cel ce vrea să aprindă un foc, folosind un chibrit și o materie inflamabilă.

— *a îndrăzni,* este a nu te mulțumi numai cu a ști cum și ce ar trebui făcut pentru a reuși, ci a porni la drum, a fi decis să înfrunți orice obstacol, pentru triumful unei idei sau pentru realizarea unui plan de acțiune.

3. Cele trei verbe din al 2-lea triunghi: a stărui, a putea și a tăcea.

— *a stărui,* este a persevera cu toată puterea, pentru a duce la bun sfîrșit lucrul început.

Un frate bun al stăruinței este răbdarea, despre care Napoleon a spus: „Victoria este a aceluia care rabdă cu un sfert de oră mai mult".

— *a putea,* este rezultatul sigur al celui ce s-a informat îndeajuns, a îndrăznit și a știut să îndeplinească con-

diţiile esenţiale cerute de legile fundamentale ale Creaţiunii.

— *a tăcea,* însemnează să nu baţi toba, să nu te lauzi şi să nu devii îngîmfat. Despre tăcere, se spune că aduce cel mai mare sprijin spiritelor destinate victoriei. În doctrina japoneză asupra calmului, se spune că tăcerea are nepreţuitul avantaj de a nu deschide calea spre convorbiri pline de banalităţi şi la o risipă zadarnică de energie. Nu trebuie să uităm o altă cugetare plină de înţelepciune a unui filozof german, care a spus că „maşina care îşi risipeşte toţi aburii în şuerătură, nu mai are cu ce să-şi mişte roţile".

Despre tăcere, se mai spune că „stăvileşte contagiunea mediocrităţii".

4. Cele şase sectoare ale cercului în care sunt înscrise triunghiurile ce alcătuiesc STEAUA ÎNŢELEPCIUNII :

Dumnezeu-Tatăl, Isus-Fiul, Duhul Sfînt, Credinţa, Cercetarea şi

Cunoştinţa.

— *Dumnezeu-Tatăl :*

Din punctul meu de vedere, noţiunea de Dumnezeu, trebuie să însemneze pentru om, Inteligenţa Supremă şi Infinită, fără început şi fără de sfîrşit, care a statornicit principiile de funcţionare şi legile de dezvoltare a tot ce a fost, este şi va fi. Aşa cum nu vedem inteligenţa, gîndurile şi talentele omului, nu vedem nici Inteligenţa care a creat şi crează tot ce se vede şi tot ce nu se vede. Şi tot astfel după cum orice lucru făcut de om, orice sculptură sau pictură, aparate sau maşini, mărturisesc existenţa priceperii şi inteligenţei omului, Natura cu splendorile ei, Soarele cu căldura lui, apele curgătoare, munţii şi cîmpurile cu florile şi livezile care încîntă ochiul şi desfată sufletul, mărturisesc existenţa lui Dumnezeu.

Pentru că trupurile noastre nu sînt decît nişte vehicule puse în mişcare de suflet, pentru deplasarea şi informarea duhului, care locuieşte în el, trebuie să dăm toată atenţia bunei întreţineri a acestor vehicule, despre care Sfînta Scriptură ne spune că sunt Templul lui Dumne-

zeu. „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi ?“ (1 Corint. 3—16“).

Pentru a păstra în noi Duhul lui Dumnezeu, trebuie să păstrăm permanent legătura cu Creatorul nostru.

— *Isus-Fiul* :

Legătura cu Dumnezeu, o putem face prin singurul Mijlocitor dintre Om și Tatăl, care ne-a creat, așa cum ne spune apostolul Pavel în scrisoarea către Timotei (scrisoarea I, cap. 2, vers. 5) Iată textul : „Singurul Mijlocitor între om și Dumnezeu, este Isus Hristos“).

Dacă nu vi-se pare adevărat citatul de mai sus, să nu cetiți cele ce urmează.

Dar dacă sunteți convins că singurul Mijlocitor care vă poate ajuta să stabiliți o legătură directă cu Izvorul Înțelepciunii și Puterii lui Dumnezeu este Isus Hristos, și numai El, atunci iată cum îl puteți avea mereu în inimă și în cuget.

Știți bine că știința pozitivă a născocit multe lucruri, printre care și radioul, televiziunea, microscopul, etc. Prin radio și televiziune, noi vedem și auzim ceeace este la mare depărtare de noi. Cum este cu putință să auzi ceeace se vorbește sau se cîntă la sute și mii de kilometri ? Foarte simplu, răspunde omul de știință : îmi acord aparatul de recepție pe lungimea de undă a postului emițător. Cu alte cuvinte, stabilesc o „rezonanță“ între mine și cel ce îmi transmite mie un mesaj pe calea undelor.

Oare undele gîndirii, vibrațiile cele mai subtile ale emoțiilor și sentimentelor, nu pot fi primite pe aceeași cale ?

Dar telepatia ce este ? Nu este oare o transmisie și o recepție prin fenomenul acesta de rezonanță ?

Rezonanțele însă trebuie să fie menținute cu stăruință, căci orice deviere de la gradul optim, întrerupe legătura, iar vocea sau cîntecul care ne-a înviorat, dispare.

Este deci cît se poate de clar că pentru a păstra legătura directă cu Mijlocitorul Isus, trimis de Dumnezeu ca să dobîndim înțelepciune și putere, prin Cuvîntul rostit cu credință, trebuie să întreținem, prin repetare, nu numai în gînd ci și cu glas tare, aceste cuvinte :

Inteligența supremă și infinită mă conduce și îmi face voia,

Ferindu-mă de tot necazul, mînia, primejdia și nevoia.

Repetați pînă ce gîndul se transformă în credință, următoarele stări la care rîvniți :

Nu duc lipsă de nimic. Văd bine, aud bine, respir bine, dorm bine, mă hrănesc bine, gîndesc bine, lucrez bine și trăiesc bine. Nu urăsc pe nimeni și adun pacea în sufletul meu, pe care o dăruiesc apoi cu bucurie celor din jur.

Tot timpul vieții mele așa să fie !

— *Duhul Sfînt :*

În Evanghelia lui Ioan, la cap. 20, vers 22, se spune că Isus, după ce le-a zis „Pace vouă", a suflat peste ucenicii Lui, spunîndu-le : „Luați DUH SFÎNT !"

Potrivit textului din aceeași Evanghelie, cap. 3, vers 61, Dumnezeu atît de mult a iubit lumea, că „a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piardă, ci să aibă viață vecinică."

Rezultă că Isus, este singurul Fiu al lui Dumnezeu, făcut după chipul și asemănarea Lui, astfel că și Duhul lui Isus, este Sfînt ca și Tatăl, care l-a trimis pe pămînt. Acest Duh Sfînt, fiind suflat peste ucenicii lui Isus, a rămas tot sfînt și după ce a intrat în apostoli ; iar ca dovadă, este faptul că apostolii au devenit interpreții fideli ai învățăturii lui Isus, îndurînd suferințele și persecuțiile, cu aceeași credință ca și Isus.

Apostolii au transmis mai departe acest Duh, iar cînd toți oamenii se vor lăsa pătrunși de Duhul lui Dumnezeu și vor deveni purtători de lumină, de dragoste și de adevăr, omenirea va vedea un cer nou și un pămînt nou, în care va locui neprihănirea (scrisoarea 2-a a lui Petru, cap. 3, vers 13). În corelație cu acest text, devine mai ușor de înțeles versetul nr. 31 din capitolul 12 al Evangheliei de la Luca, în care se spune „să căutăm mai întîi Împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte lucruri (de care avem nevoie pentru cerințele firești ale vieții) ni-se vor da pe deasupra".

Răspîndirea Duhului Sfînt, prin purtătorii de duhuri curate, este condiția esențială a venirii Împărăției lui Dumnezeu și a mîntuirii oamenilor.

— *Credința :*

Este starea de certitudine rezultată din interceptarea intuitivă sau din cunoașterea pozitivă a unor lucruri sau stări de lucruri.

Interceptarea infidelă sau informarea eronată despre lucruri sau stări de lucruri, atrage după sine o credință eronată și ca atare greșeli de orientare în privința conducerii vieții. Astfel de greșeli s-au produs și se produc mereu în lume, cauzînd vrajba, războaie și vărsări mari de sînge ; pentru că așa cum găsim scris în a 2-a scrisoare a lui Petru, la cap. 3, vers 16, „în epistolele lui Pavel sunt unele lucruri greu de înțeles, pe care cei neștiutori și nestatornici, le răstălmăcesc ca și pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor".

— *Cercetarea :*

În scrisoarea I către Tesalonicieni, la cap. 5, vers 21, apostolul Pavel ne spune : „Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun". Iar în Evanghelia de la Marcu, la cap. 12, vers 24, găsim această întrebare pusă de Isus : „Oare nu vă rătăciți voi, din pricină că nu pricepeți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu ?"

În cartea lui Iov, se spune că priceperea o dă Duhul, adică suflarea Celui Atotputernic (Iov 32—8).

În Proverbele lui Solomon, se mai spune că „Priceperea este știința Sfinților (Prov 9—10)." Iar Evanghelistul Ioan, la cap. 4, vers 24, ne spune că „Dumnezeu este DUH".

Duhul lui Dumnezeu, este un Duh de înțelepciune, de descoperire și de pricepere. El este în toți proorocii, înțelepții și cărturarii trimiși pe pămînt de către Isus (Mate i23—24) astfel că pe lîngă Sfînta Scriptură, noi trebuie să cercetăm și operele cărturarilor purtători de Duh sfînt, pentru a putea să înțelegem mai bine Scripturile.

— *Cunoştinţa :*

Cunoştinţa este rezultatul credinţei, urmată de cercetare. Cel ce cunoaşte, nu mai are nevoie să creadă, tocmai pentru că ştie ! Nu-i nevoie să creadă cineva că există zăpadă, după ce o vede şi calcă pe ea.

Cine nu a văzut nici un avion de exemplu, poate să creadă sau să nu creadă ceeace spune un om despre zborul cu avionul ; cel ce a făcut însă o călătorie cu avionul, de la Paris la New-York, nu este în dilema de a crede sau nu, pentru că ştie ce este avionul şi zborul de pe un continent pe altul.

Dilema şi pendulările între credinţă şi necredinţă, încetează după ce omul ajunge la cunoaştere şi se transformă în „credinţa cea adevărată" cum se spune în Sfînta Biserică.

5. Cele trei stări la care rîvnesc să ajungă toţi oamenii : Sănătatea, Belşugul şi Fericirea.

— *Sănătatea :*

Cînd toate organele, aparatele şi sistemele ce alcătuiesc corpul îndeplinesc normal toate funcţiile, suntem sănătoşi. Sănătatea îi asigură omului puterea de a se mişca şi de a rezista la eforturile pretinse de activitatea care-i asigură existenţa.

Cei ce-şi dau osteneala să-şi cunoască bine corpul şi sensibilităţile lui, supunîndu-se de bună voie unor discipline alimentare, vor fi feriţi de multe boli şi vor trăi bine, vor lucra cu plăcere şi vor prospera în viaţă.

Se zice că cei ce beau mult în sănătatea altora, o pierd curînd pe a lor. De aceea trebuie să evităm prilejurile de a mînca mult, de a bea mult şi a risipi banii pe distracţiile care ne dăunează.

— *Belşugul :*

„Cine aleargă după lucruri de nimic, are belşug de sărăcie" spune înţeleptul Solomon (Prov. 28—19).

A şti să renunţi cu plăcere la ceeace nu-ţi este absolut necesar, este a putea economisi puţi cîte puţin pînă ce vei avea posibilitatea să faci investiţii serioase sau să dai la iveală o operă de seamă, importantă pentru cei ce vor

urma după tine. Se mai spune că starea sau condiția materială, este auxiliarul cel mai de preț al vieții spirituale ; omul, putîndu-se compara cu o floare, care are nevoie de o tulpină materială de susținere, pentru a răspîndi în jur parfumul ei atît de plăcut.

— *Fericirea :*

Întrebat de ascultători, înțeleptul din Madras, Krishnamurti, a răspuns că „fericirea este trăire fără efort". Tot Krishnamurti, afirmă că trăim simultan pe trei planuri : fizic, cerebral și afectiv.

Cînd toate cele trei planuri sunt în armonie și pe nici unul din cele trei planuri nu apar anomalii în manifestare, omul nici nu simte că trăiește, pentru că nu simte nici o tulburare, nici o abatere de la linia normală de plutire. Eventualele antagonisme, omul fericit, le consumă prin analiză filozofică, prin care ajunge să cunoască bine cauza lucrurilor, așa cum spune dictonul latin : „Felix qui potuit rerum cognoscere causas".

Analiza filozofică a unei stări de lucruri, echivalează cu dispariția stării respective, fie că este vorba de o neliniște emoțională, fie că este vorba chiar despre o exaltare, de un noroc prea mare, comparat de unii filozofi cu soarele secetei !. Ne putem convinge despre aceasta, procedînd la descompunerea unui produs chimic în elementele din care este alcătuit. Descompunînd apa în hidrogen și oxigen, apa dispare, așa cum demontînd o mașină sau un aparat, produsul respectiv devine piese componente.

Omul fericit, este atît de sănătos că nu simte funcțiunile organelor ce alcătuiesc trupul său.

Circulația ideilor, este atît de bună că nu simte nici o închistare a cugetului, nici o obsesie, care să oprească receptivitatea normală a altor idei în mintea lui. Deasemeni nici pe planul vieții afective, omul fericit nu adună tot frumosul într-un singur om, pe care-l supraprețuiește, pentru a-i disprețui pe alții. „Toți oamenii trebuie să conteze pentru tine, dar niciunul prea mult" spune Kipling.

Los Angeles, 12 iunie 1987.

RADIOUL ŞI OMUL

Analogia care ajută înţelegerea structurii şi suprastructurii omului, adică Trinitatea Corp, Suflet şi Spirit.

Dacă ne uităm cu băgare de seamă la creaţiile omului pe acest pămînt, suntem siliţi a crede că el a copiat Natura şi că a putut face acest lucru, încadrîndu-se în legile Naturii, statornicite de Inteligenţa Supremă şi Infinită, adică de Dumnezeu.

Mai mult ca oricînd, acest adevăr se oglindeşte în civilizaţia tehnologică din vremea noastră, care a modernizat viaţa şi a făcut-o cît mai confortabilă ; a adus apa în fiecare casă, prin ţevi care seamănă cu arterele din corpul omului, a făcut canale de scurgere, care seamănă cu intestinele, a făcut telegraful şi telefonul, cu fire întinse peste case, peste sate şi oraşe, care seamănă foarte bine cu sistemul nervos ; iar mai recent, a făcut radioul, care reprezintă Trinitatea fiinţei noastre, creată de Dumnezeu din trup, suflet şi spirit.

Analogia dintre om şi radio nu este o ficţiune ci o realitate de mare importanţă, pentru a lămuri unele erori din Vechiul Testament şi contradicţia ce există faţă de Noul Testament.

Iată în ce constă această contradicţie şi ce nenorociri poate aduce asupra omenirii asimilarea omului cu dobitocul, cum găsim scris în Vechiul Testament. Este vorba de cap. 3, vers 18 şi 19 din Eclesiast, unde se spune că oamenii nu sunt decît nişte dobitoace. „Căci soarta omului şi a dobitocului este aceeaşi ; aceeaşi soartă au amîndoi ; cum moare unul aşa moare şi celălalt. Toţi au aceeaşi suflare şi omul nu întrece cu nimic pe dobitoc".

Împărtășind această părere adepții materialismului-ateu ajung să creadă că pot avea aceeași comportare față de oameni ca și față de animale. Dacă putem înjuga boii și caii, dacă putem ucide vacile și porcii, de ce să nu-i ucidem și pe oameni ? Nu se spune oare tot în Eclesiast, la cap. 9, vers 10, că „tot ce găsește mina ta să facă, fă cu toată puterea ta ! Căci în locuința morților în care mergi, nu mai este nici o lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune !"

Rezultă așadar că tiranul, dacă găsește că este bine ca el să-l urmărească, să-l întemnițeze sau chiar să-l omoare pe supusul său, poate să facă acest lucru cu toată puterea !

Învățătura cuprinsă însă în Noul Testament, este cu totul alta.

Potrivit învățăturii creștine, omul nu este numai corp și suflare ca dobitocul. Creatura făcută de DUMNEZEU, după chipul și asemănarea Lui, este așa cum spune Apostolul Pavel în scrisoarea I către Tesaloniceni, la cap. 5, vers 23, adică o *Trinitate, alcătuită din corp, suflet și spirit.*

Prin analogie cu radioul, construcția materială a aparatului (cutia, bobinajul, lămpile, condensatorii și toată șurubăria) este ceeace se poate numi corpul aparatului. Curentul electric din priză, care servește la încălzirea și amplificarea energiei, dînd viață corpului, poate fi asemuit cu sufletul, iar undele ce vin de departe și se manifestă prin vorbire, cîntece sau mesagii ce pot stimula gîndirea, emoția și puterea de concentrare a oamenilor, ca să facă noi descoperiri și tot mai multe și minunate lucruri în artă și știința, este Duhul.

Animalele, dobitoacele și toate celelalte ființe necuvîntătoare, au desigur corp și suflet. Ceeace le lipsește lor, este spiritul, adică duhul, care ca și unda radiofonică, vine de departe și care se transmite de către binevoitorii sau răuvoitorii noștri, prin așa numitele „rezonanțe de gîndire și de simțire". Acela care păstrează cu stăruință în mintea și sufletul lui „rezonanțele" cu duhurile curate, care se manifestă prin inspirații și îndemnuri la tot ce poate fi mai înălțător și mai sublim în lumea

aceasta, poate fi considerat un „purtător de lumină sau de Dumnezeu" pentru că devine instrumentul de realizare al idealului suprem care este pacea și buna înțelegere între toți oamenii.

Despre Duh, în Noul Testament, găsim unele lucruri care trebuie să ne dea de gîndit. Iată de exemplu ce scrie Apostolul Pavel în scrisoarea către Efeseni, la cap. 6, vers 12 : „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sîngelu, ci împotriva domniilor, împotriva stăpînitorilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în locurile cerești". Tot despre Duh, este bine de știut că Isus Christos, după ce a vorbit ucenicilor cînd i-a trimis în lume „ca pe niște oi în mijlocul lupilor" (Matei 10—16) a suflat peste ei și le-a zis : „Luați Duh Sfînt !".

Isus Christos a fost deci un purtător de Duh Sfînt, un purtător de Dumnezeu, mai ales dacă avem în vedere versetul 24 din cap. 4 al Evangheliei de la Ioan, unde se spune clar că „Dumnezeu este Duh și cine se închină Lui, trebuie să I-se închine în Duh și în Adevăr".

Chiar și în Vechiul Testament (Iov cap. 32 vers 8) se spune că „în om, duhul este suflarea Celui Atotputernic, care dă priceperea". Tot în Iov, la cap. 33, vers 4, se spune că „Duhul lui Dumnezeu m-a făcut și suflarea celui Atotputernic îmi dă viață".

Apostolul Pavel, în Epistola către Efeseni, la cap. 1, vers 17, îl numește pe Dumnezeul Domnului nostru Isus Christos „Tatăl Slavei" pe care îl roagă să le dea apostolilor „un Duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui".

Animalul sau dobitocul are numai suflet, are numai suflare, dar nu și pricepere sau „duh de înțelepciune sau descoperire". Priceperea și descoperirile aparțin omului, prin Duhul care locuiește în el. În această privință este bine să ne reamintim de întrebarea Apostolului Pavel din scrisoarea I către Corinteni, cap. 3, vers 16 : „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi ?"

Iar Isus Christos cînd a fost pironit pe cruce, a strigat cu glas tare : „Tată, în mîinile Tale îmi încredințez Duhul (nu sufletul) pentru că Duhul este din Dumnezeu, iar

prin moartea trupului, Duhul s-a eliberat şi s-a contopit cu Dumnezeu, ca stropul de apă în vastul ocean.

După rostirea cuvintelor de mai sus, a scris şi Apostolul Luca despre Isus, că şi-a dat Duhul (Luca 23—46) spre deosebire de celelalte vieţuitoare, lipsite de duh, care îşi dau sufletul.

În lumina acestor texte din Biblie, este cît se poate de clar, că Duhul însemnează dumnezeire, pricepere, înţelepciune, descoperire, pe cînd sufletul este doar o suflare, proprie oricărei fiinţe care se naşte, trăieşte şi moare pe acest pămînt.

În afară de omul înzestrat cu duhul înţelepciunii, descoperirii şi priceperi, nici o altă fiinţă, nici un animal sau dobitoc n-a inventat nimic. Nici chiar maimuţa, care l-a făcut pe Darwin să afirme că omul se trage din ea, n-a depăşit limitele celor trei instincte animalice. Deşi îi face o deosebită plăcere să sară peste cîte un foc găsit într-o pădure, nu i-a dat niciodată prin cap să aducă nişte vreascuri să întreţină focul.

În afară de duhul înţelepciunii şi priceperii, care vine de la Dumnezeu, mai sunt şi duhuri ale stricăciunii, duhurile răutăţii, de care vorbeşte Apostolul Pavel, care distrug şi uneltesc împotriva Binelui, Frumosului şi Adevărului. Pentru ca oamenii să devină imuni faţă de ispitele şi uneltirile Celui Rău, este imperios necesar să se pună în rezonanţă cu purtătorii de gînduri bune, cu îngerii şi chiar cu Isus Christos, pentru că nu în zadar a mai spus Isus, că „acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi eu în mijlocul lor" (Matei : 18-20).

Rămîne deci stabilit că instrumentul de manifestare şi răspîndire în lume a „cunoştinţei mîntuirii" este omul, care tocmai prin aceasta se deosebeşte de dobitoc, pentru că are de la Dumnezeu DUH, adică Spirit.

Ca şi posturile de emisiune, care transmit mesagii, scenarii şi învăţături false, duhurile răutăţii din locurile cereşti, emit îndemnuri şi forme-gînduri de învrăjbire, ură şi dezbinare. Dacă omul nu face un efort de împotrivire faţă de îndemnurile şi ispitele Celui Rău, el devine un „purtător de duh rău" care simte tot aşa o bucurie cînd

distruge, cum simte înțeleptul extazul și bucuria creațiunii Binelui.

De o importanță covîrșitoare este ceeace trebuie să facem pentru a menține „rezonanțele" cu entitățile superioare, cu înțelepții și purtătorii de lumină, aceste faruri, mereu aprinse, ca să nu mai rătăcim pe cărările întortochiate ale vieții. În acest scop trebuie să cunoaștem IMPORTANȚA REPETĂRII ÎN FORMAREA DEPRINDERILOR ȘI TALENTELOR.

Prin repetarea cuvintelor, copilul învață să vorbească ; prin repetarea scrierii literilor, învățăm să scriem și să citim cît mai bine. Violonistul sau pianistul, prin repetare, poate deveni un as în domeniul muzicii. La fel și pictorul sau sculptorul, prin repetarea încercărilor de a face dintr-un lemn sau o piatră, un obiect de artă, poate deveni celebru. Toate realizările mari, atît în artă cît și în știință, au fost obținute cu ajutorul stăruinței în repetare.

Stăruința și continuitatea în repetarea rugăciunilor, liturgiilor și preceptelor morale, au asigurat răspîndirea religiilor. În cei 1500 de ani, de cînd a fost scrisă, (de Sfîntul Ioan Gură de Aur), liturgia din bisericile creștine, catolică și ortodoxă, s-a repetat, în fiecare biserică, de aproximativ 80.000 de ori.

Dumnezeu, și toate operele Sale, ne arată importanța stăruinței în repetare. Soarele repetă încălzirea roadelor pămîntului pînă se coc și se culeg. Mișcarea repetată a astrelor, ne asigură creșterea și desăvîrșirea facultăților noastre fizice și intelectuale. Cu durere, trebuie să recunoaștem că tot prin repetare, consumul de băuturi alcoolice, poate face dintr-un om normal, un beți notoriu. La fel, fumătorii și consumatorii de drogori, prin repetarea consumului de substanțe dăunătoare trupului sufletului, își distrug sănătatea și se îndreaptă spre mormînt înainte de vreme.

Este evidentă în aceste exemple, contribuția omului la îmbunătățirea soartei sale. Prin aplicarea strictă a poruncilor dumnezeești, transmise omenirii prin profeți și inițiați, contribuim noi la îmbunătățirea soartei întregii lumi, pentru că lumea nu poate fi mai bună decît

indivizii care o alcătuiesc. Iar pentru a îndrepta lumea, așa cum spune un mare filozof, trebuie să începi cu tine însuți.

Ca să putem fi ajutați și apărați de Dumnezeu, în toate acțiunile noastre trebuie întîi de toate să voim și apoi să cerem ajutorul Celui ce ne-a creat, prin stăruință în repetarea rugăciunilor și invocărilor.

Rugăciunea „Tatăl Nostru" lăsată omenirii chiar de către Isus Christos, repetată cu stăruință și cu credință, ne pune la adăpost de uneltirile dușmănoase și nefaste ale purtătorilor de duhuri necurate.

Textul corect al acestei rugăciuni, adresată lui Dumnezeu, trebuie să fie acesta : „Și nu ne lasă duși în ispită, ci ne izbăvește de Cel Rău". A te ruga lui Dumnezeu să nu te ducă în ispită este o mare greșeală, pentru că nu Dumnezeu îl ispitește pe om ci Diavolul, care ne întinde curse la fiecare pas. Prin „diavol" trebuie să înțelegem orice purtător de duh rău, care se împotrivește Binelui, Dragostei și Înfrățirii noastre a tuturor.

Pentru a neutraliza influențele nefaste ce vin atît din partea purtătorilor de duhuri necurate cît și din partea unor stressuri astrale, atunci cînd aspectele planetare sunt negative, este imperios necesar să menținem cu stăruință acordurile noastre intime, cu aspirațiile cele mai înalte.

Atitudinea cea mai hotărîtă și mai demnă pentru fiecare om, este oglindită în această afirmare : Vreau și pot să fiu un om adevărat și nu un vierme care tînjește în drum, cum obișnuiesc să spună unii sectanți. Sunt făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, care a creat lumea, astfel că trebuie să devin și eu un mic creator în știință, în artă, în literatură, în economie sau în orice domeniu de activitate, utilă societății în care trăiesc.

Tînărul care pornește în viață cu lozinca „Voi face un succes din viața mea" va reuși să privească obstacolele și amînările ca faze de dezvoltare în lupta pentru izbînda finală și va reuși.

Fortificat prin rugăciune și invocări, în fața oricărui obstacol, el va spune ceea ce spun toți credincioșii :

Nu te speria de noapte ; în curînd ea va dispare,

Căci lumina, totdeauna, decît ea este mai tare!

După toate cele spuse mai înainte, cred că pot fi înțelese mai bine și alte probleme, strîns legate de structura și suprastructura omului, adică: nașterea, moartea, supraviețuirea și reîncarnarea.

Să ne imaginăm că suntem într-o țară comunistă și că avem în față un aparat de radio-recepție, acordat pe lungimea de undă a unui post străin, care emite o liturgie dintr-o biserică. Ne surprinde un securist-ateu, care intră furios în casă și distruge complet aparatul. Întrebare: Prin aceasta, a distrus el care și postul emițător sau unda radiofonică venită de peste granită sau de peste mări și țări? Cum poate crede cineva că distrugînd trupul distruge și duhul sau spiritul care s-a manifestat prin el? Acest duh, se va manifesta și se va face auzit prin toți oamenii a căror cugete sunt în rezonanță cu ceeace se transmite de departe.

Duhul mai poate fi comparat cu apa, a cărei izvor este foarte îndepărtat, iar de acolo vine prin țevi, la care sunt montate robinetele. Dacă închidem un robinet, nu înseamnează că am închis și izvorul. Apa care nu mai curge prin robinetul tău, poate țîșni în grădina vecinului, așa cum vocea unui aparat de radio redusă la tăcere în casă la tine, poate fi auzită în alte case și în toate aparatele acordate pe aceeași lungime de undă. Așadar unda venită de departe, de la vii și de la morți, nu poate fi distrusă niciodată. Numai și numai trupul omului poate fi distrus, dar nu și duhul care se manifestă prin el. Acest duh, ca și izvorul, este unul în toți care gîndesc și simt la fel.

Ceeace ne individualizează și ne face să avem conștiința separativității, este construcția materială, adică corpul fizic, în care spiritul se manifestă, și din care evadează definitiv prin moarte; moartea nefiind altceva decît eliberarea spiritului din cătușa cărnii.

Ce adîncă și plină de înțelepciune este următoarea poezie a lui Al. Depărățeanu, în care spune:

„Urechea-ți nu-i ureche. Tu nu știi c-ai în tine,
Ascuns în fundul minții, pitit în duhul tău,
Un alt auz, ce-aude din sferele senine,

Pe spirite, pe ingeri, pe însuşi Dumnezeu !
Tu nu ştii că ţărîna te-nlănţuie-n cătuşe,
Că sufletu-ţi robeşte robia cea mai grea,
Că lutu-i puşcăria, din care n-ai vreo uşe,
Silit a sparge zidul, de vrei să ieşi din ea !"

Despre naştere, putem spune că este una biologică; ea începe odată cu concepţiunea. Este naşterea reală, care începe odată cu prima respiraţie cînd, copilul iese din pîntecele mamei. Este prima invazie a mediului cosmic extern în alveolele pulmonare, care imprimă noului născut un ritm de viaţă, potrivit configuraţiilor astrale din acel moment. În concepţia lui Goethe, este tiparul cosmic, pe care nici o putere din lume nu-l poate schimba. După naşterea reală, urmează naşterea deplină, care se produce la aproximativ 7 ani de la prima suflare, cînd totul este gata pentru primirea Duhului „de descoperire şi de pricepere" cum spune Apostolul Pavel, în scrisoarea către Efeseni.

Am spus că duhul nu poate să moară. Viaţa duhurilor este desigur organizată şi dependentă de alte întocmiri cereşti, pentru că, aşa cum spune Evanghelistul Ioan, la cap. 14 versetul 2, „în Împărăţia lui Dumnezeu sunt multe lăcaşuri".

Sunt lumi mai rele ca lumea noastră şi sunt lumi mai bune ca lumea noastră, iar planeta pe care locuim vremelnic, este o planetă de expiraţie, în care vin mereu duhuri din alte lumi şi mai rele. Iar noi, pentru a nu fi în primejdia condamnării la trecere din lumea aceasta într-o lume şi mai rea, trebuie să ne încadrăm în legile morale şi să nu devenim niciodată contravenienţi la aceste legi.

Prin faptele tale de aici, condiţionezi tu viitoarea ta naştere, iar dacă prin eforturi susţinute poţi deveni un mesager al înţelepciunii, vei reveni poate pe acest pămînt ca şi proorocul Ilie, care s-a întrupat în Ioan Botezătorul, aşa cum ne-a mărturisit chiar Isus Christos cînd a spus : „Şi dacă vreţi să înţelegeţi, el este Ilie, care trebuia să vină !" (Matei 11—14).

Despre viața în alte lăcașuri ale lui Dumnezeu, despre supraviețuire și revenire a celor plecați, mai putem cita și următorul text din Evangheliile lui Luca și Ioan: „...între noi și voi este o prăpastie mare, așa încît cei ce ar vrea să treacă de aici la voi sau de acolo la noi, să nu poată" (Luca 16—26).

Prăpastia de care vorbește Isus, constă în gradul de evoluție, adică de vîrsta spirituală a făpturii făcută de Dumnezeu. Iată textul revelator în această problemă: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat. La aceasta, ludeii în derîdere l-au zis: „Nu ai nici cincizeci de ani și l-ai văzut pe Avraam!..." Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu" (Ioan 8—56 și 59).

Dacă avem în vedere că Avraam a trăit pe pămînt cu cel puțin 1500 de ani înainte de a se naște Domnul nostru Isus Christos, putem să ne imaginăm ce vîrstă spirituală înaintată a avut El, dacă în Împărăția Cerurilor, a fost înainte de Avraam!

Credința în supraviețuire și reîncarnare o întîlnim și în alte scrieri vechi, cum este „Panciatantra", unde puteți citi următorul text: „În lanțul veșnic reînoit al existenței pămîntești, cine moare fără a se renaște?"

Închei cu aceste cuvinte scrise de marele nostru poet Mihai Eminescu, inspirat desigur din sferele înalte:

„Căci toți se nasc spre a muri și mor spre a se naște!".

Los Angeles, 17 august 1986.

EU SUNT EI...

Reflecții asupra vieții și morții

Viața, în sine, este una și nu are nici început nici sfîrșit. Manifestările și expresiile Vieții, sunt însă extrem de diferite și vremelnice, ca și valurile mării, care se ridică uneori spumegînde din apă și dispar apoi în aceeași apă.

Ca și în apele care curg necontenit, în manifestările vieții, nu există repaos absolut ci o permanentă vibrare, care se poate contopi cu altă vibrare, cînd există între ele o „rezonanță".

Demonstrația științifică a acestui fenomen s-a făcut într-o cameră în care au existat mai multe piane. A fost lovită o coardă care a început să vibreze pe nota „re" de exemplu. Simultan au început să vibreze toate coardele „re" de la celelalte piane, fără să fie atinse.

Experiența este revelatoare pentru cei ce vor să înțeleagă că orice gînd, orice emoție, întens trăită de un om, poate fi simțită și trăită de alt om, dacă între ei există o rezonanță de gîndire și de simțire. Astfel se explică telepatia și multe alte fenomene zise „paranormale" de care se ocupă psihotronica (parapsihologia).

În această ordine de idei, este ușor de înțeles un alt fenomen, care ne asigură dezvoltarea noastră pe plan cerebral și afectiv, pentru că tendințele și înclinările noastre, dobîndite prin condiția ereditară și astrală din ziua de naștere, intră în rezonanță cu vibrațiile tuturor celor ce au trăit și mai trăiesc încă în jurul nostru, amplificîndu-le și asigurîndu-le dezvoltarea fără-ncetare.

Orice focar de viață, este întreținut de alte focare de viață, pentru că vibrațiile de același fel se suprapun și amplifică necontenit tendințele și talentele înăscute pînă ce pot ajunge geniu creator în artă, știință sau literatură.

Aparent, gîndim, vorbim și scriem prin noi înșine. În realitate, nu suntem decît instrumente de manifestare ale celor ce ne stimulează și ne inspiră în studiile și cercetările noastre. Iar pentru faptul că impulsurile care îmi vin, au fost înainte de a fi eu, pot spune că eu sunt ei, iar cînd citez numele gînditorului X sau Y, pe un apostol sau pe un evanghelist, devin instrumentul lui de manifestare.

În concluzie, dacă alții se manifestă prin mine, eu nu mai sînt eu, așa cum nic iacela prin care se vor manifesta ideile, gîndurile și emoțiile mele, nu mai este el ci eu și toți ceilalți oameni, care au gîndit la fel cu el și s-au manifestat în alte trupuri existente sau dispărute.

Ceeace trebuie să înțelegem prin „eu" este construcția psiho-somatică, adică instrumentul fizic de manifestare, care ne individualizează și primește un nume, ca și un aparat sau o mașină, care poartă marca fabricei. Toate aparatele telefonice sau de radio servesc la transmiterea cuvintelor sau melodiilor, dar nu toate au aceeași marcă și an de fabricație. La fel sunt și trupurile noastre. Se construiesc la diferite date și pentru o anumită durată de funcționare. Tot alte și alte tipuri se construiesc, se uzează prin întrebuințare și apoi sunt părăsite, iar sufletele și duhurile care le-au părăsit, se vor manifesta în alte trupuri mai tinere, mai viguroase, care se construiesc fără-ncetare în laboratoarele Naturii.

Complicata aparatură a corpului nostru fizic, oricînd poate suferi o defecțiune, cum se întîmplă adesea cu aparatele de radio-recepție, după care audiția dispare și nu mai putem asculta nici o voce nici o melodie.

Ne punem însă firească întrebare : dacă instrumentul fizic de manifestare al sufletului și duhului, care se face auzit prin el s-a distrus, oare s-a distrus și energia spirituală, forța afectivă și imensa bogăție de idei și sentimente, care s-a manifestat prin complicata aparatură a corpului ? Oh, nu ! Dacă am crede acest lucru, ar trebui

să credem că odată cu arderea unui filament sau transformator din cutia aparatului nostru de recepție, s-a distrus și curentul de alimentare al aparatului, precum și unda care vine de departe, de peste mări și țări. Nu, aceste energii și emisii, nu se distrug și nu mor odată cu trupurile prin care se manifestă. Ele se manifestă prin toți ceilalți oameni rămași în viață dacă acordurile lor intime vor fi în rezonanță cu cele ce nu se mai pot manifesta în aparatele uzate.

Pentru cine se străduiește să înțeleagă supra-structura ființei noastre și puterile lumii pe care nu o vedem și în care s-au zămislit toate lucrurile pe care le vedem, nu poate exista moarte. Există numai teama de moarte, care nu este altceva decît teama de necunoscut.

În rînduri rimate, pot să spun deci :

Eu sunt ei, care mă-ndeamnă, să învăț, să cercetez
Și să răspîndesc în lume, gîndul lor și al lor crez ;
Ei îmi apără ființa și mă poartă printre stele,
Să cunosc misterul vieții și rostul trăirii mele.

Los Angeles, 16 Mai 1987.

DUHURILE NU DORM ŞI NU MOR NICIODATĂ

În lumina textelor biblice şi analogiilor ce se pot face între micul creator — omul — şi marele Creator — Dumnezeu — rezultă că DUHUL este o entitate inteligentă, perfect integrată în legile fundamentale ale Creaţiunii şi că manifestarea acestor entităţi, este condiţionată de structura şi supra-structura materiei însufleţite.

Corpul nostru, adică instrumentul fizic de manifestare al duhului, devine viu prin suflet. Acest suflet nu dispare din corp decît atunci cînd inima nu mai bate. Sufelul asigură funcţiile fiziologice, menţin căldura normală a corpului şi în timpul somnului, pentru ca atunci cînd pătrunde în el duhul, să-i poată servi ca instrument de manifestare.

Fenomenul este identic cu acela care stă la baza creaţiei de către om a radioului. Corpul, adică aparatura extrem de complicată a structurii şi supra-structurii trupului, este încălzit şi menţinut la o temperatură de 36 grade celsius, prin suflet, care la fel ca sursa de alimentare locală a aparatului nostru de radio-recepţie, creează condiţia esenţială captării şi amplificării undelor ce vin de peste mări şi ţări. Aşa cum vin undele, mesagiile şi îndemnurile bune sau rele, prin radio, vin şi duhurile. Aceste pot fi bune sau rele, de unire sau de învrăjbire. Şi tot astfel cum acordurile aparatului nostru de recepţie, le facem noi, acordurile intime ale omului cu duhurile curate sau necurate, le face omul însuşi, cu ajutorul deprinderilor sau gîndurilor întreţinute.

Este ușor de înțeles, că emisiunile sunt diferite, pentru că pornesc din surse diferite, plăcute sau neplăcute, menite să construiască sau să distrugă.

Duhurile care dau năvală să pătrundă în noi, pot fi curate sau necurate, cu intenții bune sau rele. Manifestarea lor, nu poate fi obținută, dacă nu există un acord intim, o „rezonanță" între gîndurile noastre și îndemnurile lor.

Cînd Isus a spus că nu pătrund în oameni cuvintele Lui și că aceste cuvinte nu rămîn în oameni, s-a referit la aceste legi ale „rezonanțelor" pentru că astăzi, în mod științific, se dovedește că nu pot pătrunde și nu pot rămîne în om, ceeace este respins de ritmurile lui biologice, cerebrale și afective.

Studiile și cercetările la laborator, care urmăresc cunoașterea acestor ritmuri, sunt departe de stadiul, la care ar putea servi la selecționarea materialului uman.

Se încearcă educarea tuturor, neținîndu-se seama că educația nu creează. Ea desăvîrșește o aptitudine sau însușire, dacă există în germene; iar dacă nu există, educatorul nu o poate crea. „Chiar cînd e povățuit de cei buni, omul rău la suflet și cu deprinderi rele, nu se face curat, ca și cărbunele, care nu se face alb, oricît l-am freca" (Panciatantra).

A exista „în germene" însemnează a avea o fibră cît de mică în structura ta, receptivă față de vibrațiile imense, ale celor ce trăiesc sau au trăit în lume și au lăsat forme-cugete, convingeri și principii de comportare. În baza fenomenului de „rezonanță" și a legii căderii de tensiune, energiile acestea se vor scurge în cel mai puțin înzestrat, după aceleași legi care asigură scurgerea energiei electrice de la un potențial ridicat la unul mai scăzut. Oare nu astfel trebuie să înțelegem sensul cuvintelor spuse de Isus, adică: „celui ce are i se va mai da, iar de la cel ce nu are, se va lua și ce are"? Iar cînd fariseii susțineau că sunt fiii lui Dumnezeu, Isus le-a spus: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, m-ați iubi și pe Mine, căci eu am ieșit și vin de la Dumnezeu" (Ioan 8—42).

În versetul 44, Isus le spune : „Voi aveți de tată pe diavolul : și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de cîte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii".

Este cît se poate de clar că cel rău — supranumit Diavolul — neavînd în el adevăr, nu va putea niciodată suporta adevărul, pentru că în el există numai „fibra de rezonanță" cu minciuna. Pe pămînt sau în locurile cerești, fiii diavolului sunt adversarii Binelui, Frumosului și Adevărului. Iar apostolii, trimiși de Dumnezeu pe pămînt, luptă necontenit pentru triumful Binelui, Frumosului și Adevărului. În legătură cu aceasta, apostolul Pavel în scrisoarea către Efeseni, la cap. 6, vers 12, face această precizare : „Noi avem de luptat împotriva stăpînitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în locurile cerești". De acolo trimit aceste duhuri îndemnuri rele și pregătesc ispitele cu care au de luptat oamenii pe acest pămînt.

Isus, în rugăciunea „Tatăl nostru" ne învață să-l rugăm pe Dumnezeu să nu ne lase duși în ispita de cel rău. Să nu îngăduim nici unui lucru să pună stăpînire pe noi, pentru că devenim robii acelui lucru sau acelei deprinderi.

Privind jalnica stare a oamenilor din vremea noastră, vedem cum mulți au ajuns robii pîntecelui, robii gîtlejului, robii drogurilor, robii sexului, robii banilor, robii ficțiunilor, care aleargă după „istorisiri închipuite, pentru că nu pot suporta învățătura sănătoasă (2 Timotei 4—4)".

Toți cei stăpîniți de vicii, sunt purtătorii de duhuri rele și găsesc plăcere în nelegiuire. Ei emit forme-cugete de învrăjbire și de ură, fac totul pentru a răscoli instinctele și pasiunile oarbe și brutale.

Pentru a ne pune la adăpost de influențele negative ale purtătorilor de duhuri rele, este absolută nevoie să perseverăm în menținerea acordurilor noastre intime cu purtătorii de duh sfînt, purtătorii de lumină și înțelepciune, care se împotrivesc ispitelor și fărădelegilor celui rău.

Invocați duhurile sfinților, repetînd tot timpul în gînd :

Duhuri prea curate
În cer înălțate
Vă rog să veniți
Să mă ocrotiți
Vreme multă încă
Să fiu ca o stîncă
Deplin sănătos
Calm și curajos.

Sporiți-mi puterile,
Să înfrunt durerile,
Să refuz orice ispită
Și pe toți care mă-nvită
Să petrec cu ei la masă,
În loc să rămîn acasă ;
Să gîndesc la cele sfinte.
Și la Bunul meu Părinte.

Los Angeles, 8 iunie 1987.

ÎNTOARCEREA LA OBÎRŞIE

— unei prietene —

După două zile de meditaţie la conţinutul scrisorii tale, am ajuns la concluzia că viaţa pe acest pămînt, este o limitare din care încercăm tot timpul să evadăm.

În vremea noastră şi mai ales aici, consumul exagerat al drogurilor, pare să confirme tendinţa de evadare din corsetul care strangulează voinţa, iniţiativa şi setea de libertate a fiecărui om, silindu-l să trăiască în cătuşa cărnii pînă la moarte.

M-am întrebat dacă moartea este o finalitate, o dispariţie totală sau o pulverizare în părţile din care am fost alcătuiţi.

Religia ne învaţă că am fost luaţi din pămînt şi că în pămînt ne vom întoarce.

Dacă acest lucru este valabil pentru trupul care se vede, să ne punem firească întrebare : legea aceasta a transformării şi întoarcerii la obîrşie, nu este oare valabilă şi pentru sufletul şi duhul care nu se vede ? Înclin să cred că aşa cum materia din care este alcătuit trupul se întoarce în pămînt, facultăţile noastre psihice, morale şi intelectuale, se întorc şi ele la obîrşie. Dar care este obîrşia lor ?

În Sfînta Scriptură, se spune că aici pe pămînt, omul nu poate face decît ceea ce îi este dat din cer. Dar ce este Cerul ? Este oare numai ceeace spun religiile, adică un Dumnezeu care ar avea miliarde de ochi şi urechi, să vadă şi să audă necazurile oamenilor şi să-i ajute pe cei ce se roagă pentru a-i scăpa de nenorocire ? O, nu ! Pentru

mine, care am studiat o viață întreagă corelațiile dintre om și Univers, Cerul de care vorbește Biblia, este totalitatea radiațiilor și impulsurilor astrale, ale planetelor și stelelor fixe, în care se zămislește și se dezvoltă omul. Radiațiile și impulsurile acestea fac parte integrantă din ființa intimă a omului, făcîndu-l receptiv față de ceeace „îi este dat din Cer". Iar moartea nu este altceva decît întoarcerea la obîrșie a acestor puteri, prin fenomenul pulverizării în neant. În clipa în care acest corset sau corp fizic dispare, spiritul și toate darurile, talentele și facultățile cu care a fost înzestrat, sunt absorbite de sursa din care au provenit. Cu alte cuvinte, prin moartea trupului, spiritul se integrează în Eternitate și se contopește cu ea, așa cum stropul de apă se contopește cu marea sau cu oceanul din care a provenit.

Că acest mod de a gîndi este foarte apropiat de acela al Eclesiastului (cap. 4—2, 3) o dovedește acest text :

„Și am găsit că morții care au murit mai înainte, sunt mai fericiți decît cei vii, care mai sunt încă în viață. Dar mai fericit decît amundoi, am găsit pe cel ce nu s-a născut încă, fiindcă n-a văzut toate relele ce se petrec sub Soare".

Se mai spune că potrivit unor studii orientale, îndată după distrugerea instrumentului fizic de manifestare, Duhul trăiește, însă pe alte planuri, și timp mult mai îndelungat, între 500, 800 sau chiar 1 200 de ani, putîndu-se uneori manifesta, printr-un mediu, ca în ședințele de spiritism. Probabil că aceste planuri constituiesc „Purgatoriul" de care ne vorbesc religiile.

Eu am împărtășit totdeauna credința în nemurire și privesc plecarea din lumea aceasta ca pe o debarcare dintr-un vapor sau din alt vehicul, în care parcurgem un anumit număr de mile...

Din acest vehicul, unii debarcă mai devreme iar alții mai tîrziu. Și pentru că nu știe nimeni precis unde se va duce după debarcare, se tem toți de moarte.

Teama aceasta ar dispare dacă am da crezare mesajului venit de dincolo, din partea lui Goethe, care a spus că lumea în care trăim noi este lumea timpului și așteptărilor, în care singura permanență este nepermanența.

Lumea în care trăim noi, cei plecați de pe pămînt, este Lumea Antitimpului, în care nu este nici ieri, nici azi, nici mîine, pentru că fiecare clipă, fiecare zi și fiecare an sau poate mii și milioane de ani, sunt fără schimbări și fără așteptări.

- Meditînd mai mult asupra comunicării, am făcut o analogie, comparînd omul cu un strop de apă. Pentru stropul de apă din fundul oceanului, nu există timp, pentru că ieri, azi, mîine și poate peste mii și mii de ani, el este același. Cînd stropul de apă ajunge la suprafața mării sau oceanului, începe timpul în care apa se transformă în vapori, vaporii ajung în timp să se condenseze, apoi se transformă în picături de ploaie, după care ajung într-un pîrîu, într-un fluviu și din nou în mare sau în ocean. Aceste transformări fac parte din lumea timpului, în care noi oamenii, ca și stropii de apă, ne naștem, trăim și umblăm pe căi răslețe, pentru ca în final să ne întoarcem la obîrșie.

Los Angeles, 13 Noembrie 1987.

DESPRE CELE NEVĂZUTE

Lipsa de cultură umană, ignoranța și disprețul pentru credința în nemurire, se manifestă în toți oamenii care spun că nu cred decît ceeace se poate vedea. Iar pentru că sufletul nu se vede, ei susțin că nici nu există suflet, așa cum a încercat să ne convingă la o ședință de parapsihologie, în București, un student care și-a făcut studiile la Moscova. Îndoctrinat cu marxism și pavlovism, a susținut că toate manifestările psihice, sunt reflexe condiționate ale scoarței cerebrale.

Ascultînd cele spuse de el, regretatul doctor I. Popescu-Sibiu, s-a ridicat și i-a spus tînărului : „Bine, tovarășe, dacă psihicul nu există, atunci nu există nici psihologie ; iar dacă totul este numai scoarță cerebrală, hai să-i zicem scorțologie ! La vîrsta d-tale, desigur te poți îndrăgosti de vreo fată și atunci n-ai să-i spui te iubesc din tot sufletul, ci te iubesc din toată scoarța.

Cei aproape 40 de participanți izbucniră în rîs, iar tînărul rușinat, a dispărut din sală.

Oare energia electrică dintr-un cablu, nu există, pentru că nu se vede ? Germenele dintr-o sămînță din care crește un brad sau un stejar, nu există pentru că nu se vede ? Magnetismul și gravitația nu există, pentru că nu se văd ? Dar gîndurile tale, bune sau rele, nu există, pentru că nu se văd ?

Geniul creator, capacitățile și talentele pentru literatură, muzică sau poezie, pentru invenții și descoperiri, fără să fie văzute, au existat înainte de a fi văzute creațiile și descoperirile. Oare nu stă scris în Sfînta Scriptură,

că tot ce se vede, nu a fost făcut de lucrurile care se văd ci de cele care nu se văd? (Scrisoarea lui Pavel către Evrei cap. 11 : 1—3).

Puternile ascunse şi nevăzute fac să înverzească livezile, să crească florile şi să se înalţe copacii. Aceste puteri ne-au creat şi pe noi oamenii, total diferiţi de celelalte vieţuitoare, pentru că în afară de corp şi suflet, noi avem de la Dumnezeu şi un DUH, adică un spirit, care este nemuritor.

Apostolul Pavel, în scrisoarea I către Corienteni, la cap. 3, vers 16, pune această întrebare : „Nu ştiţi că voi sunteţi Templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?" Iar cînd a fost răstignit pe cruce, Isus a strigat cu glas tare : „Tată, în mîinile Tale îmi încredinţez Duhul!".

Duhul nu poate fi distrus, aşa cum nu poate fi distrusă unda, care vine de peste mări şi ţări, chiar dacă aparatul de recepţie este complet distrus. Duhul este desprins din Veşnicie şi este una cu Veşnicia. Iar pentru că „în Împărăţia lui Dumnezeu sînt multe lăcaşuri" duhurile pot fi bune sau rele, după cum sînt şi lăcaşurile din care vin.

Duhurile se pot manifesta şi pot reveni pe pămînt, aşa cum a revenit prorocul Ilie, întrupat în Ioan Botezătorul. Iată ce mărturisire a făcut Isus despre Ioan Botezătorul : „Dacă vreţi să înţelegeţi, el este Ilie, care trebuia să vină!" (Matei 11—14). Se ştie că Isus Cristos s-a manifestat după moarte. Muritorii de rînd se pot manifesta şi ei prin unii oameni înzestraţi cu mediumnitate, dar noi nu trebuie să facem spiritism, pentru că nu putem identifica duhul care se manifestă şi care se poate da drept sfînt, deşi este un duh rău. Apostolul Pavel, în scrisoarea către Efeseni, spune : „Noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sîngelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpînitorilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în locurile cereşti". (Efeseni 6—12).

În condiţii cu totul deosebite, s-au putut obţine răspunsuri extrem de convingătoare despre existenţa şi supravieţuirea spiritelor după moartea trupului. Aşa de exemplu, în dorinţa de a verifica evoluţia unui spirit, i

s-a cerut să dea definiția infinitului, cu condiția ca această definiție să nu treacă de 12 cuvinte. Răspunsul primit imediat a fost acesta : „Noțiune abstractă deasupra și dedesubt de ceeace pot percepe simțurile".

Într-o altă ședință de spiritism, la care am participat și eu (în ziua de 12 februarie 1944) cînd mulți oameni credeau în victoria lui Hitler, care pusese la punct bombele V_1 și V_2 am primit această comunicare : „Rușii vor veni la voi cu cîntece" după care a adăugat : „Va veni însă vremea, cînd vor pleca în marș funebru !"

Popoarele înrobite așteaptă, și cu multă nerăbdare se întreabă : pînă cînd ?

MESAUL CELOR DE DINCOLO...

Am citit o cărticică scrisă de rev. Petre Popovici, cu titlul „Există viață după moarte". Nu am citit-o pentru a mă convinge. De mult de tot am fost convins, iar astăzi pot spune că am motive să cred în nemurire și că morții sunt mai vii decît noi.

Și pentru că tot ce este viu poate da semne de viață, poate să ne trimită mesagii prin vise de noapte sau prin „inspirații de moment" adică printr-un fel de „șoaptă" care te ghidează în situațiile cele mai critice, vom lua în considerație mesagiile, pentru a ne întări în convingere și în credință.

Sfînta Scriptură ne învață să nu chemăm morții. Chiar prin porunca aceasta, se dovedește că morții nu sunt dispăruți definitiv, că ei trăiesc undeva din moment ce pot fi chemați și pot răspunde. Ne mai punem întrebarea: cum poate fi chemat și cum poate răspunde cel ce nu mai este? Dacă este deci cu putință să chem pe cineva și să primesc un răspuns, însemnează că acel cineva există, deci morții nu sunt morți ci trăiesc însă pe alt plan, în alt locași, căci așa cum găsim scris în Biblie „în Împărția lui Dumnezeu sunt multe locașuri" (Ioan, 14 vers 2).

De ce nu-i bine să chemăm morții?

Răspunsul meu este că atunci cînd chemăm, noi nu știm cine răspunde. În locul celui chemat, se poate prezenta un duh rău, care te mint și te poate induce în eroare, așa cum s-a întîmplat în numeroase cazuri.

Dacă cei de dincolo vor să te ajute, te vor căuta ei și te vor îndruma prin inspirațiile bune și poate chiar prin gura unui „ales" al lor din cei de lîngă tine.

Pentru muritorii de rînd, e foarte greu să identifice, să cunoască şi să aibă încredere chiar în omul care-i stă în faţă, pentru că aşa cum spune o vorbă înţeleaptă „oamenii îşi dau pe faţă părerile, dar îşi ascund acţiunile".

Dacă este atît de greu să cunoşti omul din lumea aceasta, desigur este mult mai greu să-l cunoşti pe cel de dincolo. Înţelepţii care au scris Sfînta Scriptură, au ştiut acest lucru şi au considerat că este o greşeală (un păcat) să-i chemăm pe morţi.

Dar dacă ne cheamă ei ? Dacă suntem chemaţi şi sfătuiţi, trebuie să fim foarte atenţi faţă de mesagiile primite şi să punem în cumpăna judecăţii toate urmările ce pot avea acţiunile noastre în condiţiile vieţii noastre aici pe pămînt.

Iată un exemplu :

Un prieten credul, a urmat orbeşte sfatul unei comunicări spiritiste şi mi-a spus că vrea să facă politică şi să candideze în 1946. La scurtă vreme după sfatul primit, el a fost arestat şi ţinut în închisoare vreo 7 ani !

Un mesaj neaşteptat s-a primit într-o şedinţă de spiritism în ziua de 12 febr. 1944, cînd multă lume credea că Nemţii, cu bombele V_1 şi V_2, vor cîştiga războiul. Mesajul a fost dezolant. Iată-l :

„Poporul Român se aseamănă cu un stejar pe vîrf de munte. Vîntul bate cînd de la răsărit cînd de la apus, dar nu-l poate smulge. Ruşii vor veni la voi cu cîntece, dar va veni o vreme cînd vor pleca în marş funebru".

Mesajul s-a realizat în parte în August 1944, cînd Ruşii au venit la noi cu cîntece.

Evenimentul a fost anunţat şi printr-un vis de noapte, pe care l-a avut o colegă de serviciu, chiar în noaptea de 22 spre 23 august 1944. La ora 7 dim., mi-a bătut în geam şi mi-a spus : „sunt foarte îngrozită. Am visat că s-a prăbuşit crucea de pe Caraiman". La cîteva ore după aceasta, s-a anunţat la radio armistiţiul, după care ştim cu toţi ce a urmat.

Unii semidocţi susţin că în şedinţele de spiritism nu se poate manifesta decît Diavolul, adică spiritele rele şi că omul, după moartea trupului, se distruge definitiv şi că nu mai rămîne absolut nimic din el. Cu alte cuvinte,

omul bun, în care sălăjluieşte un duh curat, făcut de Dumnezeu, dispare fără urmă, iar omul rău făcut de Diavol, trăieşte şi se poate manifesta după moarte.

O rătăcire mai mare ca aceasta nici nu se poate imagina. Cum adică ? Diavolul creează făpturi mai viguroase care trăiesc şi se pot manifest şi după moarte, iar Dumnezeu crează făpturi firave, care odată cu moartea trupului, dispar fără urmă ?

Nu, nu pot să cred că omul, făptura creată de Dumnezeul-Atotputernic, dispare. El supravieţuieşte sigur pe alte planuri mai superioare, de unde ne poate ajuta prin invocări şi rugăciuni.

Dacă semidocţii recunosc existenţa îngerilor, în care trăiesc duhurile curate şi dacă aceşti îngeri sunt nemuritori, nemuritoare sînt şi duhurile făpturilor cu inima curată, purtători de duh sfînt şi „făcători de pace". Aşa cum se spune în cele nouă fericiri : „ei vor vedea pe Dumnezeu !"

ÎNVIEREA LUI ISUS

A vorbi despre Învierea lui Isus, fără a recunoaşte că nici o ştiinţă din lume, nu o poate demonstra, este datoria fiecăruia dintre noi.

Ceeace putem face este SĂ CREDEM în cei ce au proorocit această înviere şi în mărturisirea ucenicilor, care L-au văzut pe Isus, în mijlocul lor, după ce a înviat.

Considerăm că este necesar să conturăm mai întîi înţelesul cuvîntului „proorocire". Sunt trei elemente esenţiale într-o proorocire şi anume : obiectul sau starea de lucruri, care se anunţă pe care nu o vede nimeni dintre muritorii de rînd ; profetul, adică proorocul care o vede înainte de a se realiza şi îndeplinirea sau realizarea profeţiei, pe care o văd şi ceilalţi oameni.

Un exemplu ne poate lămuri şi mai bine. Iată un cetăţean, care vede într-un vis de noapte, prăbuşirea unui avion. Visul se repetă, iar după aceasta, este anunţată compania, de ceeace are să se întîmple. Anunţarea aceasta, este de fapt o profeţie, de care compania de aviaţie nu a ţinu seamă. Nu s-a luat nici o măsură de prevedere. Avionul s-a prăbuşit şi mor toţi pasagerii. Avionul prăbuşit şi cei decedaţi, se văd acum şi corespund cu profeţia pe care a făcut-o cel ce văzuse prăbuşirea avionului în vis.

Desigur că nici o profeţie nu se poate realiza dacă nu există undeva o programare, un proiect, un plan de construcţie, aşa cum nici o clădire, nici un produs industrial nu poate fi fabricat, dacă nu există un proiect, o descriere sau un desen, după care se construieşte. Proiectele aces-

tea le văd numai cei ce pătrund în biroul arhitectului, la un serviciu de proiectare. Pentru cei ce nu văd şi nu ştiu să citească un proiect, descrierea anticipată a construcţiei, este o profeţie. Cînd construcţia s-a înfăptuit, o vede toată lumea.

Profeţi biblici au văzut ; mai exact, le-a fost dat să vadă şi să priceapă planul lui Dumnezeu. Ne-au avertizat şi ne-au îndemnat să respectăm anumite legi în relaţiile noastre unii cu alţii. Sunt peste 500 de profeţii privind naşterea, moartea şi învierea lui Isus. Despre înviere, cea mai convingătoare mărturisire, este aceea făcută de ucenicii Lui, care L-au văzut după ce a înviat. Şi pentru că şi ei se îndoiau la început, crezînd că văd o fantomă, un duh, Isus le-a zis : „Eu sunt, pipăiţi-mă şi vedeţi. Un duh n-are nici carne nici oase, cum vedeţi că am Eu (Luca 24—39).

Toţi cei 11 ucenici care L-au văzut în mijlocul lor, după înviere, au mărturisit lumii întregi învierea lui Isus.

Credincioşii din toată lumea, cred. Ei cred, aşa cum orice judecător din zilele noastre crede pe martori la un proces, fără să fi văzut el personal furtul sau crima săvîrşită de cel pe care trebuie să-l condamne.

A tăgădui învierea lui Isus, este a te condamna singur la pedeapsă, pentru că cel ce nu crede în înviere, nu este nici în legile morale propovăduite de Isus şi nici în Dumnezeul care L-a trimis, să ne arate Calea, Adevărul şi Viaţa. Necredinciosul disprețuieşte aceste legi, le calcă în picioare iar în ceasul judecăţii, care va să vină, va suferi desigur definitiva condamnare.

Los Angeles, Sfintele Paşti, 1987.

PENTRU STABILIREA LEGĂTURII DIRECTE CU ISUS-MIJLOCITORUL

Singurul Mijlocitor între om şi
Dumnezeu este Isus Hristos.
1 Timotei, cap. 2, vers 5.

Dacă nu vi-se pare adevărat citatul de mai sus, să nu cetiţi cele ce urmează.

Dar dacă sunteţi convins că singurul Mijlocitor care vă poate ajuta să stabiliţi o legătură directă cu Izvorul Înţelepciunii şi Puterii lui Dumnezeu este Isus Hristos, şi numai El, atunci iată cum îl puteţi avea mereu în inimă şi în cuget.

Ştiţi bine că ştiinţa pozitivă a născocit multe lucruri, printre care şi radioul, televiziunea microscopul, etc. Prin radio şi televiziune, noi vedem şi auzim ceeace este la mare depărtare de noi. Cum este cu putinţă să auzi ceeace se vorbeşte sau se cîntă la sute şi mii de kilometri? Foarte simplu, răspunde omul de ştiinţă: îmi acord aparatul de recepţie pe lungimea de undă a postului emiţător. Cu alte cuvinte, stabilesc o „rezonanţă" între mine şi cel ce îmi transmite mie un mesaj pe calea undelor.

Oare undele gîndirii, vibraţiile cele mai subtile ale emoţiilor şi sentimentelor, nu pot fi primite pe aceeaşi cale?

Dar telepatia ce este? Nu este oare o transmisie şi o recepţie prin fenomenul acesta de rezonanţă?

În Evanghelia de la Matei, se spune că „tot ce veţi cere, prin rugăciune, veţi primi (Matei 21—22) iar în

Evanghelia de la Luca, la cap. 11, vers 24, este această precizare : „orice lucru veți cere, cînd vă rugați *să credeți* că l-ați primit, și-l veți avea".

Cel ce crede, este de fapt în rezonanță perfectă cu lucrul sau cu starea de lucruri la care rîvnește să ajungă. Prin fenomenul de rezonanță, vibrațiile din afară intră în noi, iar apoi se manifestă, poate chiar amplificate, prin noi, ca și vocea care se face auzită prin aparatul de radio-recepție, acordat pe lungimea de undă a postului emițător.

Rezonanțele însă trebuie să fie menținute cu stăruință, căci orice deviere de la gradul optim, întrerupe legătura iar vocea sau cîntecul care ne-a înviorat, dispare.

Este deci cît se poate de clar că pentru a păstra legătura directă cu Mijlocitorul Isus, trimis de Dumnezeu ca să dobîndim înțelepciune și putere, prin Cuvîntul rostit cu credință, trebuie să întreținem, prin repetare, nu numai în gînd ci și cu glas tare, aceste cuvinte :

Inteligența supremă și infinită mă conduce și îmi face voia,

Ferindu-mă de tot necazul, mînia, primejdia și nevoia.

Repetați pînă ce gîndul se transformă în credință, următoarele stări la care rîvniți :

Nu duc lipsă de nimic. Văd bine, aud bine, respir bine, dorm bine, mă hrănesc bine, gîndesc bine, lucrez bine și trăiesc bine. Nu urăsc pe nimeni și adun pacea în sufletul meu, pe care o dăruiesc apoi cu bucurie celor din jur.

Tot timpul vieții mele așa să fie !

Los Angeles, 29 iunie 1984.

DESPRE ŞCOALĂ, RELIGIE ŞI CULTURĂ UMANĂ

Ce este religia şi ce este cultura umană ? Sunt oare incompatibile ?

Dacă religia însemnează credinţa în existenţa unor puteri nevăzute, care au zămislit făptura omenească şi care influenţează necontenit viaţa omului pe pămînt, iar cultura umană însemnează cunoaşterea legilor de dezvoltare şi de fortificare morală a omului prin diferite sisteme sau practici care întăresc legătura omului cu Cel ce l-a creat, atunci nu mai există nici o incompatibilitate între religie şi cultura umană.

Pentru cei ce înţeleg prin religie o sectă, o organizaţie sau o grupare ce pune mai presus secta şi denumirea ei decît scopul final al oricărei religii, există incompatibilitate între religie şi cultura umană.

Religia este o cale care duce la cunoaştere prin intermediul credinţei. Orice om, înainte de a ajunge la cunoaştere, întîi crede. Credinţa precedează experienţa, care verifică temeinicia credinţei şi te duce la cunoaştere, iar cunoaşterea verificată prin trăire, duce la *credinţa cea adevărată.*

Credinţa cea adevărată este deci un rezultat pozitiv al cunoaşterii dobîndită prin cercetare şi experimentare, la care ajungi împins de credinţa, intuiţia şi îndemnurile primite pe *calea simţirii.*

Despre această simţire, apostolul ştiinţei pozitive Albert Einstein, scrie că „cea mai frumoasă simţire pe care o poţi avea, este aceea care îţi vine pe calea tainei, izvor

al adevăratei arte și al științei. Acela care nu a încercat această simțire, care te minunează și te încîntă, mai bine să se socoată mort, fiindcă ochii îi sunt închiși".

Savanții cei mai de seamă ai lumii, chiar dacă la început s-au îndoit și nu au crezut în existența unor puteri înalte, la sfîrșit au spus că „puțină știință te îndepărtează de Dumnezeu; multă știință te readuce la El".

Religia, indiferent ce nume are, urmărește dezvoltarea simțului moral, pacea și buna înțelegere între oameni.

Cultura umană urmărește fortificarea morală și spirituală a omului, prin înțelegerea preceptelor religioase și filozofice, lăsate omenirii de cei ce au fost inspirați să scrie cărțile sfinte și operele trimișilor lui Dumnezeu, așa cum spune Isus: „Iată vă trimit prooroci, înțelepți și cărturari. Pe unii din ei îi veți omorî și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre și-i veți prigoni din cetate în cetate".

În zilele noastre, înțelepții și cărturarii în multe țări sunt prigoniți iar unii au fost bătuți și omorîți în închisori de către cei ce nu au nici o religie și nu știu nici ce este cultura umană.

Dacă este cu neputință să alegi o religie din cele cîteva sute de religii, pentru a îndruma tineretul pe calea fortificării lui morale și spirituale, este cu putință să se introducă în școli cultura umană, care este una singură și tronează deasupra tuturor religiilor.

În revista „Solia" nr. 3 din Martie 1983, se dă ca soluție predarea religiei la copii acasă, de către părinți; la biserică, să se predea în școlile duminicale (catehetice).

Întrebările care se pot pune în legătură cu aceasta, sunt următoarele:

— cîți copii au părinți atît de bine pregătiți ca să predea religia copiilor lor?

— cîți părinți au timpul necesar să facă acest lucru cu copii lor?

— În situația existentă, cîți părinți pot renunța la o emisie T.V. de sport, la un film în care se petrece o dramă sau chiar o crimă, ca să se ocupe de religie?

— cîți copii frecventează azi școlile duminicale?

Școlile propriu zise sunt frecventate de toți elevii și studenții, pentru că fără o pregătire, fără o școală care să-i asigure elevului sau studentului cunoștințele necesare exercitării unei profesii, nu se poate încadra într-o colectivitate care îi asigură existența.

Care altă disciplină poate să-i asigure viitorului membru al societății comportarea cea mai bună în relațiile cu semenii lui, dacă nu cultura umană ?

Dacă este adevărat că instrucțiunea pe care o asigură azi școala, face din elevi și studenți meseriași, ingineri, doctori sau simpli funcționari, este tot atît de adevărat că prin cultura umană toți aceștia ar putea folosi cunoștințele lor numai în scopuri umane și nu numai să parvină, să dobîndească o bună stare materială, chiar dacă mijloacele folosite pentru aceasta sunt imorale.

Am cunoscut cazul unui inspector P.T.T., care a falsificat mai multe mandate poștale, însușidu-și aproape 300.000 lei. După ce a fost prins, la anchetă i s-a pus întrebarea : „unde ai învățat să operezi astfel de falsuri ?" Numitul a răspuns că la școala profesională P.T.T. Da, el a urmat cursurile școlii profesionale, pentru a cunoaște filiera tuturor operațiilor de transmitere a mandatelor poștale, de la depunător pînă la achitare destinatarului. A simulat o inspecție în vagonul de ambulanță și a înscris mandatele falsificate în factura respectivă, apoi le-a încasat.

În lipsă de cultură umană, falsificatorul în cauză, a folosit cunoștințele dobîndite în școală ca să comită frauda, așa cum fiecare elev sau student, lipsit de motivarea rațională a cinstei și corectitudinei, pe care cultura umană i-o demonstrează, poate recurge la tot felul de practici, pentru a înșela pe aproapele lui și pentru a păgubi societatea prin însușiri de bunuri și de bani din avutul obștesc.

Societatea, spre a se pune la adăpost de pagubele ce le-ar suferi de pe urma salariaților necinstiți, a fost silită să introducă o mulțime de formalități, care împovărează astăzi extrem de mult aparatul de Stat.

Cultura umană, avînd drept scop dezvoltarea bunului simț, sentimentul responsabilității și motivarea rațională

a echității și moralității, trebuie și poate să facă din meseriași și funcționari, oameni.

Desigur că nu se poate obține acest lucru dacă nu ai pregătite în acest scop, cadre didactice bine alese. Acestea pot fi recrutate din toate religiile, din toate disciplinele umaniste, fără să se pledeze pentru o anumită religie.

Editura unui „Manual de cultură umană" pentru licee și universități, este imperios necesară. În acest manual vor fi trecute preceptele morale de bază, valabile pentru toți oamenii, indiferent de religiile lor, explicate cu exemple convingătoare pentru elevi și studenți. Acestea vor fi repetate an după an, ca să fie transformate în convingeri călăuzitoare. Se va recurge la științele pozitive, pentru a se demonstra clar, folosindu-se chiar calculele matematice, cîtă pagubă aduce omenirii și cîtă povară apasă pe umerii celor buni, necinstea, ticăloșia, hoția și acțiunile criminale ale celor răi.

În final, toți oamenii din lume se împart numai în două categorii : buni și răi, deși ei se găsesc etichetați în sute și mii de feluri.

Într-o carte de religie, inițiatul în jurul căruia s-a creat un cult, ridicîndu-se la un înalt nivel etic a spus :

— „întinde mîna, fii prieten și fă afaceri cu creștinul care este bun creștin ;

— întinde mîna, fii prieten și fă afaceri cu evreul care este bun evreu ;

— întinde mîna fii prieten și fă afaceri cu mahomedanul care este bun mahomedat.

Să te ferești însă de mahomedanul care nu este bun mahomedan, de creștinul care nu este bun creștin și de evreul care nu este bun evreu, pentru că el este Necredinciosul — Păgînul !"

Militînd pentru ridicarea întregii omeniri la acest înalt nivel etic, veți contribui sigur la redresarea morală și materială a lumii, fără nici o deosebire de rasă, națiune sau religie.

Los Angeles, 31 martie 1983.

CRIMINALII DE PACE

Iată un titlu pe care nu l-am întîlnit și nu l-am folosit niciodată.

S-a vorbit și s-a scris mult numai de criminalii de război, fără să ne dăm seama, că mai înainte și mai numeroși decît acești criminali, sînt criminalii de pace!

Poate că nici acum în 1984, nu-mi venea în minte să scriu despre acești criminali, dacă nu aveam o conversație foarte interesantă cu partenera mea de viață, în legătură cu ce mi-a rămas dintr-un vis, în care îi spuneam: „Știi că fostul meu coleg de birou Costică a murit frămîntat de gîndul că în lumea de dincolo ar putea fi chinuit pentru că a omorît un om?"

Adevărul adevărat, este că fostul meu coleg Costică, în timpul celui de al doilea război mondial a omorît un soldat rus, în următoarea împrejurare: „Eram în Rusia — îmi povestea Costică — cu arma în spate, călare pe un cal, cînd nu prea departe de mine, tot călare pe un cal, văzîndu-mă un rus a pus arma la ochi și a îndreptat-o spre mine să mă împuște. Eu însă am fost foarte iute de mînă și am tras înaintea lui, așa că l-am omorît eu pe el. Am văzut cum s-a prăbușit de pe cal iar apoi am gonit cît a putut calul și am scăpat. Poate am ucis soțul unei mame cu 3—4 copii — îmi spunea îndurerat colegul meu Costică — iar dacă eram prins și judecat de ruși, astăzi figuram printre cei judecați și condamnați de ruși ca orice criminal de război. La fel și rusul, dacă era prins de români, după ce m-ar fi ucis pe mine, avea aceeași condamnare: criminal de război!"

„În alte condiții, dacă l-aș fi întîlnit pe acest om pe care l-am omorît, poate îl ajutam sau mă ajuta să defrișăm un teren, să ne facem un adăpost și să ne ajutăm în pace și bună înțelegere."

„Cine oare ne-a făcut să ajungem în situația de a ne ucide fără a ne cunoaște?" a mai adăugat colegul meu Costică.

La întrebare, să răspundem și noi cu alte întrebări:

— Oare cei ce uneltesc împotriva păcii și propagă în lume ura, pregătind războiul, urmat de o recoltă bogată de „criminali de război" nu merită să fie denumiți „criminali de pace?"

— Nu sînt „criminali de pace" toți cei ce aduc dezbinări între oameni, cei ce își creează idoli după poftele lor și propagă învățături false despre Bine, Adevăr și Dreptate?

Criminali de pace sunt toți cei ce cu bună știință crează condiții de asuprire pentru unii și permit sfidarea preceptelor morale în relațiile cu alții.

Criminali de pace sunt cei ce privesc cu indiferență corupția, muzica decadentă și drogarea tineretului.

Criminali de pace sunt deasemeni toți cei ce înșeală, abuzează și mint, pentru a distruge relațiile armonioase dintre oameni, zdrobesc inimile și destramă familiile.

Criminali de pace sunt mai cu seamă cei ce găsindu-se în țările în care există libertăți, folosesc libertățile ca să obțină puterea de a distruge apoi aceste libertăți.

Să ne împotrivim și să-i demascăm pe acești criminali de pace, pentru a nu-i lăsa să producă, în cele din urmă, o și mai bogată recoltă de criminali de război!

Los Angeles, 20 Martie 1984.

UNIREA DEZUNIȚILOR

Să ne iubim unii pe alții, ca
într-un gînd să mărturisim.
Biserica.

În loc de titlul de mai sus, am putea folosi și pe acela de "unirea învrăjbiților" pentru că, în general, învrăjbiții cu neuniții au multă asemănare.

În ultima vreme apelurile la unire s-au înmulțit. Tot felul de organizații, asociații, grupuri, institute, congrese sau alte denumiri, apar ca farmec și propovăduiesc același lucru : Unirea tuturor Românilor.

Deși unii îi critică cu asprime și poate chiar cu patimă pe confrații lor, refuzînd orice apropiere față de ei, înființează și încearcă să organizeze noi asociații și să vorbească de unire, uitînd că nu te poți uni cu cel pe care îl tratezi ca pe un dușman și ai față de el o atitudine cu totul neprietenească.

Numărul sporit de organizații, în practică, nu echivalează oare cu fărămițarea și mai mult a unității Românilor ?

Fiecare organizație caută să-l eticheteze sau să-l coloreze pe romînul care s-a înscris în ea, iar culorile și etichetele devin bariere de netrecut, dacă luăm în considerație eticheta și nu omul care o poartă.

Cînd un om primește semnul sau eticheta unei grupări, însemnează că aparține acelei grupări, iar dacă grupările cresc la infinit, crește și riscul fărămițării Întregului. Națiunea noastră, Neamul nostru Românesc este Unul

și numai unitatea acestui neam îi asigură tăria și victoria în lupta pentru libertate.

Imperiul vremii cere de la noi astăzi *să fim români-creștini* și nimic altceva. Am mai spus acest lucru în 1980,

Imperativul vremii ne cere renunțare la tot ce ne dezbină :

La secte, etichete, culoare și doctrină :
Căci mai presus de toate e legământul sfînt,
Ce ne-a unit de țară, de neam și de pămînt.
A fi român-creștin, înseamnă luptă în contra dezbinării,
Înlocuirea urii cu farmecul iertării
Și aplicarea strictă a legilor creștine,
În lupta pentru bine și zile mai senine.

La unire se poate ajunge, așadar, nu mărind numărul etichetelor ci mai curînd prin desetichetarea etichetaților și prin spălarea de orice culoare.

Cel ce vrea unirea cu adevărat, trebuie să găsească întîi calea care duce la ea și să aibă curajul să înainteze pe această cale.

Nu citind tratate de socialism sau capitalism, veți găsi calea care duce la unire. Nici o doctrină elaborată de politicieni, nu duce la unire, pentru că fiecare se întemeiază pe o împotrivire, pe aversiune și dușmănie.

Prin ce miracol ar putea să se unească cei învrăjbiți, dacă nu prin iubirea față de frații lor — români ca și ei ?

În cele din urmă, orice acțiune de apropiere, de împăciuire și de unire, este o acțiune creștină, iar a fi creștin, este a primi și a aplica în relațiile tale cu semenii, îndemnurile Celui crucificat, care iată ce ne învață :

"Eu vă spun ori și cine se mînie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecății ; și oricine va zice fratelui său „Prostule" va cădea sub pedeapsa Soborului ; iar oricine-i va zice „Nebunule" va cădea sub pedeapsa focului gheenei". În continuarea acestui citat, Isus ne mai spune că "dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului și *du-te întîi de împacă-te cu fratele tău,* apoi vino de adu-ți darul".

Deci împăcați-vă întîi cu frații voștri și apoi faceți organizații și apeluri la unire.

Am citi nu de mult două blestme publicate într-un ziar, care te înfiorară şi te fac să-ţi pui întrebări : din ce izvor au ţîşnit şi cum pot sta alături de cuvintele spuse de Isus : „iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvîntaţi, pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc".

Desigur, noi pămîntenii nu putem fi ca Isus Christos, care pe cruce fiind, s-a rugat pentru cei ce-l răstigneau să-i ierte Dumnezeu, că nu ştiu ce fac.

Noi putem studia însă, ca să putem aplica în relaţiile noastre unii cu alţii, învăţăturile marilor iniţiaţi, care au cunoscut legile fundamentale ale Creaţiunii şi ne-au lăsat indicatoare de direcţie pe drumul care duce la Unire. Niciunul nu ne-a învăţat să folosim răzbunările şi blestemele.

Legile fundamentale ale Creaţiunii ne dovedesc că *nu poţi evita producerea unui fenomen, dacă ai îndeplinit cu ştiinţă sau chiar fără ştiinţă condiţiile poducerii acelui fenomen.*

Pentru a nu greşi, trebuie să cunoaştem deci legile naturii, legile statornicite de Inteligenţa Supremă şi Infinită, apoi să culegem toate informaţiile necesare, ca să putem îndeplini condiţiile cerute de Lege. Aceste informaţii, se mai numesc *"lumina cunoştinţei"* şi te fac să fii sigur că drumul pe care vrei să înaintezi, este drumul cel bun. Siguranţa aceasta, se mai numeşte *"credinţa cea adevărată"*

Nici credinţa oarbă nu este prpovăduită de trimişii lui Dumnezeu. Apostolul Pavel, ne îndeamnă să cercetăm toate lucrurile şi să reţinem ce este bun. Să ne ferim de cei ce au boala cercetărilor fără rost şi a certurilor de cuvinte, mai spune Apostolul Pavel. Iar despre credinţă, ne mai spune că Legea nu poate fi desfiinţată de nicio credinţă. Însuşi Christos a spus că n-a venit să schimbe Legea ci s-o împlinească.

Condiţia esenţială şi obligatorie din Lege, pentru Unirea noastră a tuturor Românilor este i u b i r e a : iubirea de aproapele, iubirea de neam, iubirea de ţară şi iubirea de Dumnezeu "Făcătorul tuturor văzutelor şi nevăzutelor".

Los Angeles, 15 martie 1982.

OAMENI BUNI DIN TOATE ȚĂRILE UNIȚI-VĂ !

PUTEREA SUPREMĂ A GÎNDURILOR ÎNTREȚINUTE

GÎNDURILE SUNT LUCRURI, spunea un filozof, iar un altul a afirmat că OMUL ESTE CEEACE GÎNDEȘTE.

De fapt orice acțiune, orice realizare, este precedată de o gîndire concentrată asupra ideilor și inspirațiilor, prelucrate în laboratorul nevăzut al minții, pînă la găsirea soluțiilor și pînă la îndeplinirea condițiilor practice de realizare. Îndată ce prilejurile de realizare au fost îndeplinite, gîndurile nevăzute, trec în starea concretă, în care pot fi văzute ca realizări, adică, așa cum am spus, gîndul devine lucru. În Sfînta Scriptură se spune că tot ce se vede, este făcut de puterea care nu se vede. Nimeni nu poate vedea ce se petrece în laboratoarele Naturii. Noi vedem semințele dar nu vedem germenele din care poate răsări o plantă, o floare sau un arbore, pentru că se arată numai opera dar nu și iscusința Creatorului, care le face pe toate. Nu vedem puterea și iscusința Creatorului, care le face pe toate. Nu vedem puterea și talentul care dau un colorit plăcut florilor, care pictează aripile fluturilor și determină înfățișarea oamenilor.

Ceeace știm este că îndeplinind condițiile favorabile producerii unui fenomen, fenomenul se produce. Legile fundamentale ale Creațiunii nu au preferințe pentru nimeni și pentru nimic. Nu sunt nici bune nici rele. Aceste legi sunt ca apa și ca focul : inundă și scufundă deopotrivă atît vasul cu oameni buni cît și pe cel cu pirați, dacă pătrunde în el apa. Focul mistuie și casa păcătosului și casa de rugăciune, dacă incendiul s-a produs.

În concluzie, cunoașterea legilor și corelațiilor dintre cauze și efecte, urmată de îndeplinirea cu știință și cu bună intenție a condițiilor apariției binelui și dreptății în lume, pot mîntui lumea, nu numai dorințele și rugăciunile rostite în șoaptă sau cu glas tare. Așa cum spune Apostolul Pavel, niciodată "credința nu poate schimba Legea". Credința în puterea supremă a Legii, este credința cea adevărată, iar la acesta nu se poate ajunge decît prin cercetare și cunoaștere. Tot Apostolul Pavel ne îndeamnă să cercetăm toate lucrurile și să reținem ce este bun.

Nu cel ce stă în genunchi și se tînguie, implorînd Puterea Divină să-l ajute, este ajutat, ci acela care se ridică, învață și se luptă cu ignoranța, pentru a dobîndi "cunoștința mîntuirii".
(Luca, 1-77).

Profetul Isaia spune că „în liniște și odihnă va fi mîntuirea noastră ; în seninătate și încredere va fi tăria noastră." (Isaia 30-15). Iar la cap. 48, vers 22, mai spune ca "cei răi nu au pace".

În vremea noastră, chiar și cei ce ar putea trăi în pace, sînt tulburați de cei răi, care au crezut o minciună și au răspuns unui apel al unui tînăr în vîrstă de 30 de ani și care, ajuns la vîrsta maturității, a devenit conștient de eroarea săvîrșită, declarînd" eu nu sunt marxist".

Adepții întunericului, minciunii și teroarei, au continuat însă politica subminării și înrobirii popoarelor lumii, cu ajutorul celor pricepuți să răstoarne scara valorilor. La îndemnul "Ploretari din toate țările uniți-vă" ei au declarat războiul contra intelectualilor și au tîrît în închisori pe cei ce ar fi putut servi la redresarea morală și materială a țărilor lor.

După 70 de ani, apelul la unirea proletarilor, a adus în țările subjugate arme în loc de dreptate și libertate.

În fața pericolului unirii celor răi, împotriva celor conduși de inteligență și bun simț, se impune o altă lozincă și anume :

"Oameni buni, din toate țările, uniți-vă !"

Demascați-l pe cel rău și perseverați în respectarea și răspîndirea gîndurilor de înfrățire, iubindu-vă unii pe

alții și ajutîndu-i pe cei iubitori de dreptate, așa cum ne îndeamnă toți purtătorii de duhuri curat, cînd spun : "să ne iubim unii pe alții, ca într-un gînd să mărturisim".

Citind în fiecare zi textele biblice călăuzitoare și stăruind în citirea lor repetată, asigurați "rezonanța de gîndire" cu entitățile superioare, care stăvilesc pătrunderea în suflet a gîndurilor potrivnice, prin așa-zisul" fenomen de respingere".

"Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși" ne sfătuiește Apostolul Pavel. Iar în Evanghelia de la Matei, Isus ne îndeamnă să fim atenți la oamenii, care vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinnăuntru sunt lupi răpitori" (Matei 7-15). În versetul 20 se mai spune "după roadele lor îi veți cunoaște".

Astăzi se văd roadele celor 70 de ani de vrăjmășie a adepților marxismului-ateu, cu cei ce doresc respectul Legilor statornice de Inteligența Supremă și Infinită. În fața primejdiei care amenință omenirea, se impune răspîndirea în întreaga lume a lozincei „Oameni buni din toate țările, uniți-vă !"

Los Angeles 9 ianuarie 1987.

SCHIMBAREA TA ŞI A LUMII

Lumea nu poate fi schimbată, dacă individul nu se schimbă.

Lumea nu poate fi mai bună decît indivizii care o alcătuiesc.

Iar pentru a îndrepta lumea, trebuie să începi cu tine însuţi.

Aşa după cum o pădure nu poate fi mai înaltă decît copacii ei ,nici omenirea nu poate fi mai bună decît indivizii care o alcătuiesc. Deci ridică-te şi spune :

— Vreau şi pot să fiu un om adevărat şi nu un vierme, care tînjeşte în drum.

— Sunt făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu care a creat lumea, astfel că trebuie să devin şi eu un mic creator în ştiinţă, în artă, în literatură, în alt domeniu de activitate.

— Voi face un succes din viaţa mea.

— Sunt calm şi curajos în orice pericol.

— Privesc obstacolele şi amînările ca faze de dezvoltare în lupta mea pentru izbînda finală. Ştiu că orice victorie, este rezultatul mai multor înfrîngeri şi că nici o nuia nu se rupe după o singură îndoitură.

— Din calm şi din voia cea bună,

Mi-am împletit o frumoasă cunună.

Cu ea îmi înfrunt adversarii,

Aşa cum au făcut legendarii.

— Ştiu şi cred că aşa cum nu există noapte fără zi, apus de Soare fără un răsărit luminos, nu poate exista nici o situaţie, oricît de grea, fără o schimbare fericită.

În viața pămîntească nimic nu-i mai permanent ca nepermanența.

— Mă încred în cinci cuvinte: cu pas drept, tot înainte!

— Așa cum crește Luna,
Eu mă dezvolt într-una
— Și prosperez mereu,
— Păzit de Dumnezeu.
— Dumnezeu și Adevărul,
Tatăl, Fiul, Duhul Sfînt,
Mă conduc și mă păzesc
De tot răul pe pămînt.

— Nu te speria de noapte; în curînd ea va dispare,
Căci lumina, totdeauna, decît ea este mai tare!

— Repetă că te bucuri de viață, vigoare, sănătate și belșug.

— Părăsiți înjurăturile și văicărerile, care otrăvesc și cu încetul ucid.

— Alimentează-te zilnic de la izvorul înțelepciunii și încrede-te în puterea Cuvîntului. Nu uita începutul unei Evanghelii, care este acesta: „La început a fost Cuvîntul..."

PROBLEMA DE BAZĂ A OMENIRII

— *Lucrare prezentată în 1976, la Conferința Mondială a Populației de la Washington* —

În urmă cu 45—50 de ani, Krishnamurti, înțeleptul din Madras, spunea optimist că „...noi avem de înfăptuit un miracol de ordine în acest secol de haos și de superstiție".

Destul de recent, tot Krishnamurti, oarecum contrariat și deziluzionat de întrebările ce i se puneau, li s-a adresat ascultătorilor astfel: „...de 40 ani vă vorbesc și nu înțelegeți".

Cuvintele sale însă, nu trebuie să mire pe nimeni dacă avem în vedere că, în urmă cu aproape 2000 ani, Inițiatul care a fost pironit pe cruce, s-a exprimat astfel: „...cuvintele mele nu pătrund în voi", iar într-o altă împrejurare, tot El a spus: „cuvintele mele nu rămîn în voi".

La Congresul Mondial de Orientare Școlară și Profesională din 1973, în Canada, în expunerea mea, am arătat că nu poate pătrunde sau rămîne în om, ceea ce este respins de ritmurile sale biologice, cerebrale și afective, adăugînd că ar fi timpul să investim mai mult timp și inteligență în studii și cercetări complexe la laborator, care ne-ar ajuta să cunoaștem și să înțelegem mai bine aceste ritmuri.

Mai aproape de zilele noastre, Alexis Carrel a tras un semnal de alarmă, spunînd că atenția umanității trebuie să treacă de la mașini și lumea fizică la corpul și sufletul omenesc.

In acord cu gîndirea acestui om de știință, fostul secretar general al O.N.U., U Thant, în 1964, în București, spunea că : „...scopul învățămîntului și educației, în multe țări, este astăzi de a crea doctori, ingineri și oameni de știință, de a cerceta spațiul cosmic și a ajunge pe Lună, pe Marte sau pe alte planete. Acest accent pus asupra dezvoltării intelectului, fără dezvoltarea morală și spirituală corespunzătoare, va duce cu siguranță omenirea dintr-o criză în alta. Valori morale și spirituale de o mare noblețe trebuie să predomine în toate sistemele de învățămînt".

În cadrul unor dezbaterii la O.N.U. se constată că s-a dat prioritate definirii „agresiunii" în loc să se străduiască a se găsi, întîi de toate, definiția țelurilor proprii Organizației, adică pacea, libertatea, democrația, cultura și iubirea de oameni. Oricine știe că agresorul desfide pacea, cultura umană și dragostea față de aproapele său. Dacă s-ar defini mai bine aceste noțiuni și s-ar stărui în răspîndirea înțelesului lor peste tot pămîntul, nu ar mai fi nevoie de definirea „agresiunii".

Este mult mai important a face tot ce-i posibil pentru combaterea ideilor distructive prin răspîndirea de idei constructive, stimulatoare de armonie, într-un moment în care omenirea este amenințată de distrugeri inimaginabile.

Nu realizăm nimic dacă încercăm a combate doar efectele rele, trecînd sub tăcere cauzele acestora.

Publicațiile O.N.U., menite să asigure doza zilnică de informații necesare întreținerii sănătății morale și spirituale a populației, ar trebui să fie la îndemîna tuturor cetățenilor acestei lumi.

Un lucru demn de reținut este că astăzi în nici o țară din lume nu se încearcă cu tot dinadinsul și sistematic să se rezolve problema de bază a omenirii : CUNOAȘTEREA OMULUI ȘI A POSIBILITĂȚILOR SALE DE DEZVOLTARE.

Ajunși la apusul vieții, după zeci și zeci de ani petrecuți în institute de învățămînt, în laboratoare sau în activități care le-au asigurat un contact permanent cu

publicul, părerile oamenilor celebri, nu găsesc ecou în tineret pentru a fi preluate, continuate și aplicate.

În România, de exemplu, un mare psiholog și pedagog, Rădulescu-Motru, a spus că „...prea ne încăpățînăm să facem caractere din naturi criminale și genii din întîrziați la minte". Un altul, profesorul Simion Mehedinți, cînd atinsese vîrsta de 66—67 ani, a afirmat că „...nu prin legi, nici prin vorbe sau prin cărți se schimbă lumea, ci prin oameni, punînd înainte, ca îndreptar de viață, pe cei cu talent moral".

Este poate neobișnuit să crezi că moralitatea și ținuta demnă a unui om, este de fapt, un talent, o virtute înnăscută dar dacă vorbim de vicii și naturi amorale înnăscute, de afoni și daltoniști, de ce nu am recunoaște și faptul că nu poate fi moral oricine, așa cum nu poate fi muzicant oricine?

Acest profesor, cu înaltă reputație la vremea lui, nu are continuatori în tineretul de azi. Iată de exemplu o soluție care a fost propusă de el în vederea ridicării unui popor. Soluția cuprinde trei faze:

1. Să alegi din fiecare generație pe cei mai înzestrați cu talent etic.

2. Să le dai o creștere cît mai îngrijită, ferindu-i de orice atingere impură.

3. Să așezi neconținit în locurile de conducere pe cei ce pot fi în activitatea lor modele pentru alții.

Că soluția poate fi azi îmbunătățită este lucru cert. Dar oricare ar fi soluția, avem nevoie mai întîi de o știință avansată în domeniul cunoașterii omului, pentru a o putea aplica în practică.

Astăzi se mai cunosc în lume încă trei îndemnuri mari, lăsate omenirii de către Socrate, Christos și Marx.

De la Socrate: „Cunoașteți-vă!"

De la Christos: „Iubiți-vă!"

De la Marx: „Uniți-vă!"

Oamenii însă, nu-l pot urma pe Marx și nu se pot uni pentru că nu se iubesc; și nu se pot iubi, pentru că nu se cunosc.

Rezultă, așa dar, că trebuie s-o pornim de la preceptul lui Socrate și să investim timp și inteligență pentru

a putea stăpunge masca ipocriziei și aparența înșelătoare a unor oameni, învățînd limbajul mut al semnalmentelor, particularităților și configurațiilor astrale, care ne dau cele mai sincere referințe despre om.

Dacă investițiile de timp și de inteligență au putut face din patru pari și o minge, ceea ce toată lumea amatoare de sport poate vedea pe stadioane sau pe micul ecran, imaginați-vă ce realizări minunate ar putea fi obținute investind timp și inteligență superioară în cercetarea și corelarea interpretării particularităților diverse, uneori contradictorii, găsite la omul care îți stă în față.

În cei 45 ani de experiență, în care am întocmit peste 9000 dosare caracterologice, am obținut informații utile și documente de mare preț, care pot servi la fundamentarea științifică a caracterologiei în toată lumea. O mică parte din documentele mele au fost prezentate și acceptate deja în 1973 de al V-lea Congres Mondial de Orientare Școlară și Profesională din Québec-Canada.

De ani de zile atît în Europa cît și în America, diverși oameni de știință dezbat cu multă vervă un subiect extrem de controversat, și anume, factorii interni și externi care determină individualizarea omului. Majoritatea lor fac greșeala fundamentală de a lua în considerație doar factorii ereditari și cei sociali, ignorînd puternica influență a factorilor astrali.

Astrologii care susțin că omul este numai produsul astrelor greșesc. Cei ce susțin că ereditatea este totul, că sîntem numai ceea ce moștenim de la părinți, iarăși greșesc. Cei care greșesc însă mai mult ca toți, sînt cei care cred că mediul social și educația pot face minuni, încăpățînîndu-se să îndoape tineretul de-a valma cu tot felul de cunoștințe, printre ei aflîndu-se și indivizi înzestrați cu inteligență, dar lipsiți de simț moral. Ajunși în posturi de conducere, acești „inteligenți fără inimă", vor folosi cunoștințele și puterea ce o dobîndesc, pentru a nimici sau a bara drumul celor înzestrați de natură cu însușiri psihice superioare. Așa cum spunea ilustrul profesor Simion Mehedinți, ajuns la cea mai deplină maturitate de gîndire: „Nu orice făptură poate fi îndreptar și pildă semenilor săi și mai ales nu tu, o făptură de

rînd, născută să te sprijini, să te înveți, nu să înveți ; să asculți, nu să fii ascultat".

Deci, în studierea individului se impune lărgirea cadrului de referință, care să cuprindă fizionomia, chirologia, grafologia, astrologia, testele de inteligență și cultură umană, urmărindu-se în timp evoluția configurațiilor palmare, pentru a deduce linia de parcurs prezentă și viitoare a celor dotați.

Documentele, adunate de mine în numeroșii ani de studiu și cercetări practice, conțin elemente complete de caracterologie, măsurători antropometrice, calcule astrologice, amprente, răspunsuri scrise la cîte un test de inteligență și cultură umană.

Astrologia mercantilă, grafologia de salon, ghicitul în palmă, cărți sau cafea, sînt tot atîtea obstacole în calea aprofundării științei despre om, ca și indiferența sau chiar opoziția unor pseudosavanți, care privesc Caracterologia ca pe ceva mistic și cred că vor salva lumea, combătînd mistic-religios cu alte teorii la fel de obscurantiste.

Îmi permit să-l citez aici pe Cicero, care a spus : „Ce poate fi mai rușinos decît să atîrne viața celui înțelept, de vorbele celor fără minte !" Am văzut cu toții, savanți, oameni cu înaltă structură și ținută morală, distruși de referințele pătimașe ale celor ce i-au „încondeiat" în fața politicienilor, pentru că i-a uconsiderat periculoși activității lor distructive.

Societatea este amenințată de doctrinari iresponsabili, care pledează pentru acordarea nediscriminată de libertăți, care, dacă va încape pe mîini rele, va fi folosită cu tot dinadinsul tocmai pentru a distruge libertățile altora.

Așa zisa „emancipare" a unora dintre tineri, se manifestă azi sub forma unui dezmăț, sau, mai exact, ca un „potop de desfrîu", cum scrie Sfînta Scriptură.

Cele patru stări de contemplare, care au însemnat pentru mine cofrajul în care a fost turnat betonul personalității pînă la solidificarea lui, sînt din păcate considerate astăzi obstacole în calea „emancipării", deși ele sînt condiția esențială a formării personalității.

După părerea mea aceste stări contemplative sînt respectul și înțelegerea profundă a legilor statornicite de Dumnezeu, respectul și dragostea față de părinți, respectul și ascultarea profesorilor, respectul față de opinia publică.

Noțiunea de Dumnezeu, în înțelesul unei inteligențe supreme și infinite, care a statornicit principiile de funcționare și legile de dezvoltare a tot ce a fost, este și va fi, nu este lămurită încă pentru tineret, astfel că el plutește în derivă, înrăutățindu-și, fără voie și fără știință, propriile condiții de viață, prin necunoașterea legilor naturii, care guvernează relațiile dintre om și om, dintre impresii și expresii etc.

Sînt necesare studii și cercetări privind rezonanțele cerebrale și afective dintre sfătuitor și sfătuit, dintre inițiat și adept, dintre șef și subaltern, pentru a deduce dacă îndrumările și recomandările pot fi interceptate cu fidelitate și înțelept interpretate, precum și dacă cel ce le primește are capacitatea aplicării lor în practică. Trebuie stabilit deci cît mai exact cu putință, dacă cel din fața noastră are o structură capabilă să reproducă în viața sa zilnică ceea ce i se spune sau ceea ce i se arată, și dacă în interiorul cuplului îndrumător și îndrumat apare fenomenul identității dintre mesajul sfătuitorului și recepția sfătuitului.

Prea mulți educatori, pedagogi și politicieni de pretutindeni privesc încă omul ca pe o mare enigmă în loc să se străduie să afle ce valori anume ne furnizează laboratoarele naturii umane și care este de fapt acea „materie primă" din om, din care se formează indivizi cu adevărate valori conducătoare. De asemenea, nu sînt cercetate în mod științific nici stresurile astrale și nici mijloacele practice de combatere a lor.

Cunoaștem esența tare a lemnului, dar nu cunoaștem esența superioară a omului, și puțini sînt cei deplin convinși că în lume există astăzi mai multe titluri de capacitate, decît reale capacități și că probabilitatea astrologică a apariției oamenilor cu tărie de caracter, este mult mai mică decît ne-ar place să credem.

Dacă politicienii ignoranți îi vor distruge și pe acești puțin, sau le vor crea condiții grele de viață, ca să piară singuri, întregul edificiu social se va prăbuși ca orice clădire ai cărei piloni de susținere sînt slăbiți la bază.

1976. Washington D.C.

CUPRINSUL

Întîmplări neobişnuite sau altceva? 3
Ispita diavolului şi trimisul lui Dumnezeu 9
Mîzgălitorii 12
Riposta lui Socrate 17
Cunoaşterea omului 19
(Un mesaj foarte important pentru toţi intelectualii)
Complexitatea structurii omului şi diversitatea caracterelor 26
Steaua înţelepciunii 36
Radioul şi omul 45
Eu sunt ei... 54
Duhurile nu dorm şi nu mor niciodată 57
Întoarcerea la obîrşie 61
Despre cele nevăzute 64
Mesajul celor de dincolo 67
Învierea lui Isus 70
Pentru stabilirea legăturii directe cu Isus-Mijlocitorul . . 72
Despre Şcoală, Religie şi Cultură Umană 74
Criminalii de pace 78
Unirea dezunităilor 80
Oameni buni din toate ţările uniţi-vă! 83
Schimbarea ta şi a lumii 86
Problema de bază a omenirii 88